

בָּבֶל

כתב-עת לתרגום מלשונות העולם

מהדורה מוחשבת

ספטמבר 2010

ג'לין מס' 1

עמ' iii	דבר העורך יודה רונן	
עמ' 2	מחברים מארכיון אלטג מטל-רמץ / למפע מאשור מבבלית: קון מלצר	I
עמ' 4	אַמְתִּיאָ (בן יחיד) מצחאה: יער חבר	II
עמ' 12	מציל-נפש / סְבִתְתֵּין אֵל מטורקית: שرون ש.	III
עמ' 32	אדון "ראש-מלון" / יוילו באגנ מאספרנטו: שאול שמר	IV

<http://bbl.digitalwords.net>

iii

דבר העוז

בראשית 9:1-11

דבר העוזר

אי מחרש מード — לא במליצה, אלא בלבנה — להוציא את הגלוין הראשון של כתבי העת *ביבל*², שנמצא ביד. הסיבה לכך היא לא רק עצם החומרנות שחשים בשיטות עיתון מושגנות, שהלא יפה, ואילו עיקרי הינו הטענה המשימה של מרגומט, משפט שנות ומשותן, להרשים ולעוור ולהציג תורתם: *זהו!*

הו אונד *ביבל* הוא כביריה החדש שלגרובן מלשונו שנובע בעלמי יהדותם מכון לעברית מעטים. *ביבל* מוחה במבה לחלק את עשר יצירות האנושית — ממקומות שניות ומתקומות והבריות שנות — עם הקורא העבר, עשר יצירה שלבונו המהולל אין נודרעה עברית גיisha באופן גיג. ככל היוזע*לִי*, *ביבל* הוא הבמה החידה בעברית המודגשת עליה השהה הוות.

הוואצ'אַח רְפָרְבָּשֶׁט בְּזֵה בֵּיאָ מַשְׁאָה פּוֹלִיטִי. רְשֻ׊וִּׁי חֲזָמִים:

וחחות הרשותן נגע בלבם והענין של בבל ומוה שהוא מעצץ לקוריא. נגחנו חיש א'חרי דבר בבל, בעל מופך ונומר בגדת רבדות לשוינן, בבחינות מונחים. כבר עשוים ר'ת טכני-לוגייה של החיבורו (שורץ חביר) מושפעות לפחות בפירוש פיזיים, אבל הבעיות הנדרשת מילויו של בבל מוכנה לבנות שרטון, אמצעי אגדה-דינמיות, מעל לגבולות הלשון וגבולות המונם, כשהוא מציג בפי קוריא הולונות להתחזק רДЕס לקלקמוניה, דודרים ומונס קורוקין, ובכך מוחזק תרומה קתנה לאמאנץ האנגייניטז'

¹לקריאת סיפור בבל בשפות שונות, ר' <http://omniglot.com/babel>

²למען הסר ספק: אין לי לא לתרביהה כל קשר להזאת 'בבל' או לכל גוף אחר בשם זה.

³https://en.wikipedia.org/wiki/After_Babel

[http://en.wikipedia.org/wiki/After_Babel_\(film\)](http://en.wikipedia.org/wiki/After_Babel_(film))

בכל הוא תכנית חדש לתוכנים מלשונות שונות בעולש שהתרגומים מהן לעברית מעתים. בכל מלה בהמה שתלוקה בה עם הקורא העברי את עשו העיראה האנושית, מוקומת שיבת ומקופת וריבורת שנות — עשר יצירה שלבו הולטן לא לדובר עברית ישנה באפין רגיל. בכל הוא הבמה היהודית בעברית המודגשת לשנה אותה.

'בבל' יוצא בהוצאה 'פושית'

1.1 גרסה ממוחשבת:

יצירת קשר:

יודה רון
הנהל 4/6, הגבעה הצרפתית
ירושלים 97882

דואל: babilu@digitalwords.net
טלפון: 02-6419913

<http://bb1.digitalwords.net>

המה שפועעה בעמודיו העשר ל��ואה מספרו המורשים של הקרטוגרפ והגיאוגרפ אברטום אורטיליס, *Theatrum Orbis Terrarum* (מלילית: *הארצון במרחב עולם*) האוצרות, משנת 1570, שנבשב על אלטס המודרני הראוון. שמי לא במלפלצת (<http://bit.ly/132mHH>) (ושלמה בדורויה בבראורה):

ההבראה שבה אנתוני טיפר, כל קבוצת קבוצות פוליטיות ורשותה קלונומוריה. בבלן לה קחלה הילם, ובגנון האלה, ככובע עזמא. /

בבגליון זה מופיעים ארבעה טקסטים מתורגם: שלושה משלוּש ישות שונות, ואחד מלשון בלל-ולמית:

⁶ לкриיה נספה, ר' הקישורם הבאים, מוקיפידה, שהיא עצמה דוגמה מצוינית לבמה לתוכן חופשי שאנו יכולים לתרגם (הוותיקן, <https://en.wikipedia.org/wiki/>).

Concentration_of_media_ownership,
Direct_action, DIY_culture, DIY_ethic, DIY#Subculture, Fanzine,
Grassroots, Hacker_(programmer_subculture), Independent_music,
Indymedia, Open_source, Self_publishing, Template:Independent_
Production The Cathedral and the Bazaar

⁷לעתים מיאת הקשר דורשת דמיון: "ילד בעברית قول 'לְאָגָ' בעריכא", לדוגמה...
⁸בכמה מקומות אופן הידיו הוה קיבע רצין בפרט בקסט העבר או הנה. הריוות הוה הוא בורה טכני, ואינו

הఈום השני נגע לאופן החוץ וההפהה של בבל. במנין ממש אונחנו עד לשינויו הרוחנית-לטיט באנון בו ומוצת הלילה הקבובית. ספקין שוכן על סוסלול כמנה שנים אחריה ולראות את הדרכם שעברונו. אחד השינויים המשמעותיים ביותר הוא, כמובן, מומרי מושבם והוואת האחשמה בירוח עלי, מוקודם טבי אבל השלבויה הין יותר מכל חברתויה: רקלטה שהה יכול אייניבידול להזוב להקל להקאות דוד, שפה, מנוקודדמבעת של הוועדה, למלמי דע כמנה והשנה המגבב בעבור, שכתחבב על קולקליל עדר התחיה יבית לעובוד דך גומס ריבויים; קשה שעיר לרדיין היא העיטה... כל מהופך בלטוטוניגת ברכה בהאה לשינויים משמעותיים באופן השם השםשו בה, בכתיבתה: מהחיצבה באבן וההטבעה בחומרה, דרכ הכתיבת אל דפסים והשלבון המומי ודע לשמשם מושבך, שעפאנש ואונומטיזה סיידורדים-דפסים מורה בחר, העתקה קל, לאשוש לשליחות מידע באונן אלקלוטון, לרתקוקם בהרהורת והנשנה עם תלם הדרופס ללהר-הרב.

כל-ויא ביטנס: הן קבוצ' שומן להורה לא תלום מארה-אנטרכט של בחברות-הHIGHTECH, כמו *digitalwords.net*, *bb1*, *comcast*, והמכרים בחברה של עליות הופסה. בחזרה החזת היא בחירה מוכנה וועודת. כו' *הHIGHTECH*, ⁵ לאל, תוקף של נב בחזרה לחוץ אמת בחברתית באפונ' ובכערען 'בְּרִיתִים'

הചשה לאור, ושיבור שירום על *אשנישקען*,
בונך ליסיה הכתבה, בין אם דר' בון בא ממס' הטקסטים הולכים מוקאים בקריקטורה בקורילוון של ניב בא-מלר והומר מליגובני המוכחים. הקבאים מינימ' להורה מהאותר של בבל, דיך הר' אודיו.

האמצעיותיא של אונדיביז'אל קלושה בקשר לקושם העס קולות לפועל בתחום שוני בסאונ' עטמי' וכלול אש' ותירח', ואלה היוז שול גומייס-סוכות או גורמים ריכויים-מייטרליים. זומאנות מיבורת אג'ני, ה-DIY ('ר'ת) (do it yourself) מיטרליים.

ביבל פתוחו לקבלת של חרגונים נוספים, הקרהה ודרמייה של תרגומים, אוירום ובל סוג של עזירה (מלבד תרומה ספרית). כל הפרטים נמצאים באתר, תחת 'אך לעוזר?'. תודה!

לסימן, אומץ את הקורא לבקש באתרי האינטראקט של ביבל, בו ניתן, בין היתר, לקבל פרטisms על כתבהה ולחפשם לרישימתה הפוכה להודעה על יצאת גלגולות חדשות. כתובות האתר היא:

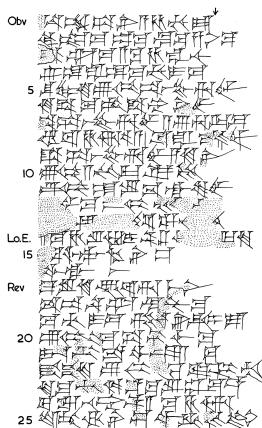
<http://bbl.digitalwords.net>

לבבל אין מושח הקציב לפרסום. עיקר הפرسום נעשה מפה לאון וביאנטרנט. לכן, אם מצאתם עניין בביבל, אודה לכם מאוד אם 'תפינו את הבשורה' בין חבריכם שייזו מעוניינים בכתבבהה.

בתקווה שהגלוון שנמצא בידך
יעניק לך עניין, הנאה ומוחשבה,
יודה רנן
ירושלים, ספטמבר 2010

¹³[kima] ep[r] f'am¹ sunnuqam
¹⁴ amaharu u ina alim [Aš]šur^{ki}
¹⁵[ip]rum([še],BA) waqrum u šam-
 num
¹⁶waqrum
¹⁷maruki Šin^(d)EN,ZU)-remeni
 ittanallakam-ma
¹⁹matima zikir šumiya
²⁰ul 'ul²šabilmim-ma
²¹ina bit wašbāku
²²qaqqadi ul 'ul²kabbitti
²³Kima f'ti³dē kurummattam
²⁴sunnuqmat amharah
²⁵Še-anu šampan pīdinni

PLATE 32

16-13 בעור
פחוותה ובר
ושמן יקר

16-13 **בְּעֵד אֲנִי מַקְבִּיל הַלְּקָה אֶת־
פָּוֹתָה וְעַבְרִי אֲשֶׁר מְנִתְשֻׁוָּה יְקָרָה
וְשִׁמְןִי קָרָה**

18-17 **בֶּן סִינְגָּן בָּא וְהַלְּךָ (מַהְעִיר
אֲשֶׁר)**

20-19 **אַחֲ פָּעַם לְאַזְכָּרָה אָזָה,
גַּם כְּשִׂיחִית בֵּית לְאַבְדָּה
אֲזָה —**

22-21 **בְּפָנָי אֲשֶׁר זְיוּעָן, אֲנִי מַקְבִּיל אֶקְבָּת
בַּחוֹן מִפְּנָתָה. תָּאַגֵּל לְשֻׁוּרָה לְלֶשֶׁם.**

בבל: כתבת-עת לתרגם מלשונות העולם

מכחוב מארקיז אולטן מתל-רמח
למפען מאשור
מבלילית: קין מלץ'

השלון הבלתי נרחב של הלשון האכדיית, שהוא אחת השלונות השמיות שהייניעו הכהוב שלןן או המוקד בויה. והוויינע המוקד בויה מוחאך לאעג' האל' השיל' פנדרא' (אכדיית עתיקה), ומזה השיל' השפה במאה הראוניה לספרה (ביבלי אשורות). המכמתה המתוורתותותה בלב הלשון המכונה "ביבלי עתיקה", המכוארת לשנים 1530—1500 לפנה"ס, וזה נכתב בכתב החידות.

וארכין ג'רין מאשבד ברם ארמונן הרה מומוקן כל' הראה רערע בפ' (מערבית: *לנינה*), שטוחלה היה א-קְרָבֵן, נצבר שע' המורו' הא-ימיר'ה הבלתי נרחב בנטעתו. אל' היהוד אשוט שאל' א-קְרָבֵן ווון על המשול התקודן בפ', א-שְׁבַּעַת-אָזָן,(Cl) מלומר בעטל' מעוד רם בנהנה לבכלה ברוחינו. הארכין, כפי' שמנמעץ, לול' מכתbars, ובום ממעונס לא-אל'ן וג' 50' טקסטים א-ארמי. מוכרכגבין חברו עד' איזוחה של א-אל', בל'ס, מודיעין ישור העזהה בכל הנראה בערך כתובים.

ללה אחד המכתבים, העוסק בכל הגראה בשני עניינים עיקריים: דוחיה של השבת שרשית לאַפְּגָן (בנימה מתנגצת) ובקשה מצריכם בטיסים בעקבות המצויר (בנימה בעודה וודקה).

העתיק והקדמה למכتب מבוססים על מהדורות הטקסט شب:

S. DALLEY, C. B. F. WALKER & J. D. HAWKINS, *The Old Babylonian Tablets from Tell Al Rimah*, British School of Archaeology in Iraq, 1976. Text 120, T.R. 4230

העתק הטקסט בכתב הידות, גם הוא, לקוח מהדורה זו.

1 ana Itlani ahātiya
 2 qib̄-ma umma Lamassani-ma
 3 f̄s̄l-almāku harrānu
 4 sadrat matima
 5 sullukim ul tašpurim
 6 kišādam ša uqnim
 7 ša tašpurim asahhur-ma
 8 u suhartam attarra-dakkim¹
 9 ša tašpurim adīni
 10 ul āmūr suhartam(^{sag}GEMÉ)
 11 ul trudaklim
 12 [m̄l!i;] mma ui [fr̄d̄k̄]
 13 אָמוֹר אַל אַלְגָן אֲחוֹתִי, כֵּךְ (אֲמֹרֶת)
 14 לְפָנֶיךָ:
 15 שְׁלֹמִי טוֹב, הַשִּׁירָה מְגֻנָּה בַּאֲפָן
 16 סְדִיר. אָף עַפְעַם לֹא כַּתְבַּת לִי מֵהַשְּׁלֹמֶךָ.
 17 נָא מְחַשֵּׁבָת שְׂתִּירָה אֶבֶן הַסְּפִיר
 18 שְׁכַבְתִּי לְבִבְיהָ,
 19 שְׁתִּיקָה אֲזַרְעָה (שְׁתִּיקָה אֲזַרְעָה).
 20 אַנְשֵׁלָה אֲכַלְעָה
 21 עד כְּבָשָׂלָא מְגַאֲזָתָה מִתְּשִׁבְתָּה
 22 לְבִבִּי הַשְּׁרָתָה), וְעַדְיָן לְשָׁלְחָתִי אַלְיָךְ
 23 מְשִׁירָתָה.
 24 זְיוֹנִים רְבָתָה רְלָבָתָה?

אָמָתִיא (בֶן יְחִיד)

מעחה'א: עיר חבר

צ'הא (Chaha) הוא לשון שפת אתיופית דרוםית השיכבת לחלק המערבי של קבוצת הלשונות הכהכנית "גראגנין" (Gurage) המכוממת דרוםית לאיס אבבה, בירת אתיופיה.⁹ באור מצומצם זה מדברות לשונות רבות ומגונות בעלות הכללות מרוחיקות לכת עם דבר ודורר הבנה והדרת נס במרקוקם קרים ביבתו.

הספר פורהרום כאו" אָמָתִיא" (Emmatyä), הוא אחד מספריו העם של קליק ולעלאו מפיער מיסיסון קותקל של העיר אֲנְדָבֵר (Andaber) המכוממת בהחו צ'הא ופרסם בספר משנת 1950,¹⁰ "Ethiopic Documents: Gurage". ספר זה, כולל קבוצה דקדוקית שירה ואספה של טקסטים מסוימים שיבר: תווורות של הרים והרים של הנוגאנגה, אכונות דתויו, טקסים, וכו', וכן ספרי עם, שישים וחתוגנים. ספר זה הוא עלעשה החיבור הדקדוקי השטני הראשון המתאר את הלשון הזה העממי בראשונה לשומות של בלשנים ואתאתיופיטים סקסטים מוכרים בלשון זו.

הטקסטים מופיעים בספריו של לעלאו בתעתיק בתוספות תרגום לאנגלית. התרגומים כאן נעשו יישורין מן הטקסט המקורי ורק התייחסות לרשותה של לעלאו כי שהאה באה ידי ביוטו בתרגום. ההעתק והמoba כאן מנורמל בהאטם עלקרונות השציג יעקב פולצקי בביבורת שכוב עלי בורויל להללאו (ולוטצקי, 1951). אל תקנוני או הטקסט מלבד פרט אחד: נוותה העיר של הטעיל מסתימת בצחח באוון גרביל בסימטה -m. השמות הסימתיות אותן יראה רגלו, ובמקומות שבהם אינה מופיעה בתעתיק של לעלאו הופשיota אחת בסוגרים.

2005 = Gideon GOLDENBERG, "Gurage languages" In: *Encyclopaedia Aethiopica*, ed. Siegbert UHLIG et al., vol. 2 (Wiesbaden: Harrassowitz), pp. 924–928

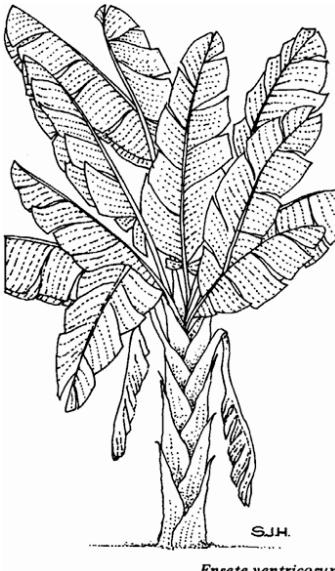
2005 = Alke DOHRMANN & Manfred METZ, "Ensät" In: *Encyclopaedia Aethiopica*, ed. Siegbert UHLIG et al., vol. 2 (Wiesbaden: Harrassowitz), pp. 316–318

1950 = Wolf LESLAU, *Ethiopic Documents: Gurage*. New York: Viking Fund

1951 = Hans Jakob POLOTSKY, *Notes on Gurage Grammar*. Jerusalem: Israel Oriental Studies (reprinted in: Hans Jakob POLOTSKY, *Collected Papers*. Jerusalem: The Magnes Press, 573–519)

1966 ש' = William A. SHACK, *The Gurage: A People of the Ensete Culture*. London, New York, Nairobi: Oxford University Press

⁹ לשאלת מיין לשונות נוגאנין, ר' גולדברג, 2005. פירוש שם אָמָתִיא "מופיע בעם" (Emmatyä, בנו"ח, 90–93).

האיור לקוח מהכרך השג', 'ירקות', של הספר *Lost Crops of Africa*, עמ' 172
קישור: <http://bit.ly/9TuH26>

1. bənnəm yəfte at məšt agāpam. ammat ārč čanāčəm tanā motāčəm. xʷetānā šķārām at məšt agāpam. zax məšt žātā dāng'a čānāčəm. zax žātā dāng'a onnām kārā teb tibāro xʷat onnām gəzjā tangʷa yaħbāra banā; mäči wəsa tibāro xʷat təkʷəryā yaħbāra banā.

2. at kārā yāgaz təyaro yāžātā dāng'a adot čāxʷa ago fārāz awāčnom tanā "wāro" barāčno(m). yāxʷt čən "yəgʷesā" barāčəm tanā zāgād yenwa ago awāčənəm tanā wārām. žātā dāng'a onnāmāx na akkām gāpo(m). xʷat čən ɬimmatayā yāgaz borāwā mādāt at nagʷas nākābām.

nagʷas zəkka bʷarāčnam: "ɬimmatyā ete tar?" bʷarāčnəm.

ɬimmatyā: "yāgaz ăfāka" bʷarāčnəm.

nagʷas xʷatə ɬimmatyā: "āgi yəfte wār" bʷarāčnəm.

ɬimmatyā zənka bʷarāčnam: "axā nagʷas tanāxā māmər eya yəfte nəwār, axā wār banxār."

nagʷasom yəfte təyaro ɬimmatyā bāzāgād wākam kʷātārāčəm tanā yārgʷas gobər onnām fārāz ago čāxʷa manxām tanā.

3. təyazāmān bičān yāžātā dāng'a adot zənka barāčəm: "zaš ārč emot-we?" tətħbər, "gunār fāntəm" barāčəm tanā tāgħtārāčəm.

ɬimmatyā čānām, "ado mar xārxʷəm?" barāna(m).

"wāxe anxārxʷ չorem" barāčəm.

ɬimmatyā: "āgi čəza enān-we?" barām tāsərāčnam.

yəmot xāma tatħbər, "yāzāgʷara anābāt čəzo' bʷannām banā, yāčənni bākārʷəm" bʷarāčnam.

wārām tanā yāzāgʷara anābāt ačānāram.

4. azāmārām bičān xaħbāčəm tāgħtārāčəm xʷetānā zənka bʷarāčəm: "yāzāp en bangātakʷ ăgāg չəzo' bʷannām" bʷarāčəm.

wārām žāp kātārām enāta tābħatām.

5. təyazāmān bičān xaħbāčəm "dān nākāsem" barāčəm tāgħtārāčəm.

ɬimmatyā: "adi māmmānax?" barāna(m).

1. היה היה איש אחד. [ה] בתקופה הוא נשא אשה אחת. היא ילדה בן אחד ומתה. בשנית הוא החליף אותה ושהה לבדו. האשה הולא לולדה תשעה בני. בכל יום, כאשר תשעת הבנים האלה היו אוכלים (את מזום) עם חלב, והוא [= אמאטיא] הרה אוכל וסוחה שווה. אולע עם חלב רויה. כאשר הם היו אוכלים וסוחה.

2. יום אחד כשלב לו לkerja, מים של תשעת הבנים נהנו לכל תשעת הבנים אלה אחד חינית, ממן וסוחה ואומרה להם "לֵבִרִי". אבל לו (= אמאטיא) היא נתנה מילך ומונע שעשו מ"אנָה" ¹³ כדי לשילומם תשעת הבנים סתם כך. ¹⁴ אלים אמאטיא, פש מלך אחד במקומות שבו הוא הולך לטיילות.

אמר לו המלך: "אמאטיא, לא אונה הולך?"

אמאטיא אמר לו: "בא יוציא לkerja."

מלך ההוא אמר לאמאטיא: "אם כו, לך מלפניהם".

אמאטיא אמר לו: "ברוחוק מלך, אך אכן מלפניהם לך אתה (מלפניהם)".

ובعد הפלך והלך מלפניהם, ואמאטיא הכה (אותו) במילך הדר, הר גאות וחמס את חיפוי המלך; את הסוס, את המגן ואת החנית.

3. בבאו מוגר (הביבה), אפס של תשעת הבנים השבה לעצמה "הילד הזה לא ימות?" ואומרה: "ocabō li hrāšš" ושכבה.

אמאטיא בא ואוכפה: "אמא, הנה יש לך?"

"איי בטוב. אני חוללה. היא אמרה לנו."

אמאטיא שאל ואורה: "יכבו, האם אין לך תרופה?"

כיבוד להבאה מותה, ¹⁶ והוא אמרה לו: "אמרו לי הילשון של הנמר היא תרופה", אבל אין מי שיביא לך.

הוא הולך ובויא לה לשון של נמה.

4. בבאו (הביבה) נמור שובי היא שכבה וכק אמרה לו בשנית: "אמרו לו קשייר על צווארך עין של אריה. זו התרופה".

הוא הולך, הרג אריה ולקח את עיניו.

5. בבאו מומו, שובי היא אמרה לו: "ובובת לי הבטן" ושכבה.

אמאטיא אמר לה: "אמא, מה שלוניך?"

¹¹ כך משלים לשלו (עמ' 91) על בסיס התרבויות והగילגול של ספ'ורי. עט. ¹² וואה (wasā) רקע (raqq) במשמעותו הדרתית, ¹³ אנסאט (ansāt) המכוונה למכובנה. Enseit ventricosum או צחוב דודינה ביצת הבוגר אלס טירוח אטם אלבים. התלם מונור מן העלים אחד מבני העדרי של תרבות אנטיאנית. ר' דוד רוזמן, מ. 2005, על תרבות ה"אקס" של הנוראגה, ר' שק ש. 1966.

¹⁴ אנטיא (enwa) במשמעותו הדרתית. ר' אונ. ילקוביץ'.

¹⁵ קובה (koba) במשמעותו הדרתית. ר' סטודיו כהן.

¹⁶ מליליה (maliliyah) "בשיהיא וחושבת שהוא ימות".

“אני חיה, אבל עכשווי אמרו לי ‘קשיי על צווארכך שנ של פיל. זו התוופה’, אבל אין מי שיבא ליל’,” ויא מבראה לך.

אמנאייא הילך והרג פיל והביא את השם שלו.

6. בקשנה כך היא אמרה את שמות כל החיים והוא הרג כל אחד מהן והביא לה. היא התחה שואלה לאל אדים נבננס: “איזה היה יש שהריא רעה מכל החיים?”, והאנשין אמרו לה: “הרע בחיות הוא בן”.

7. בבווא הילד הוא מומר הא שכבבה. בעודה נגוחת הילד ההוא בא.

“אבא, איך אתה?” הוא אמר לה.
היא אמרה לו: “איי בטוב. כל האנשים שבאו אמרו לי ‘הלב של בו הוא התוופה’. הרוג אותו והרבב לך?”,
הוא אמר לו: “באשר אליו, מי יכול להרוג אותו הוא אין הוא רע?”

“אם לא תחרוג אותו בשבלוי, לא אידיפא.” היא אמרה לך.
“ובכן, תני לי את אוך מביך כערר” הוא אמר לך.

“אם הלב שלך יהיה (מוחולק) גם לילד וגם לעצמך,¹⁷ החיה הרעה היהת אותך. לך לך כמו שאתיה דיזע, הגו (אותו) מונות.” היא אמרה לך.
8. הילד הוא שומונה כלבים. הוא הילך בדרך, והיתה עולמהacha שזו אבל ואחת ממליצה ושואר לה את גורל האחורה. מארח שתיית¹⁸
נפניא באור שקווע, והוא הרה כל פעם בבורק מזיעיא אותה (= העלמה) בובוקר ושם אותה
בקומות מוגבהה. מומזאייא הילו הנגע —

“ספריל ליא את השפה של בו” הוא אמר לך.
“הו ואט מאפרה לך: ”פליה אוט ביני ואובל אוטן ואני אספיר לך.“
הוא פלה אה כיניה בברוקון אונון הרה לעיש דרישט.

9. כאשר גמר את כיניה, היא לקרה אותו והחביבה אותו ואמרה לו:
“שיהרא באו, סיטון הא שוואו רירחה שלוש פטנסים ואיך אירט פעלים”¹⁹ קנטוּן, (ריה)
של אדים. קנטוּן, (ריה של) אדים.²⁰ אני מוניר איזו אדים? אין אדים בבורוינן. בשואר
זהו, הווא יירט. הסמין בששהשינה אוחזה והוא שוביוני ריבים נכניסים להפו וויצאים.
ברע הה, בא ורהורג אוטהו.” היא אמרה לך.
“טוב, קרא לי” הוא אמר לך.

¹⁷ מליליות: אמרה בג “אברה בג”.
¹⁸ מליליות: “כשנשב שלך אז נס לילך ונס לך”.

¹⁹ מלילוא מודרים “בירה”, אלט רירוש מהריה betāta והוא או “בָּתָּה” או “הבית”. יכול להיות ששים זו דיאLEM, ריבי הינני הלסתות בידיאלקט סטונ. ר. גם הע “.15

²⁰ מליליות: “אדם אודס”. כדי לבטא טעם או ריר בעיטה והורים על הטעם או הריח פעים עם פעיל האמורה.

“närx”ם, äx^o צָה ‘yäžäx’ärä sən bangätax^y ägeg̊ čəzo’ b^wannən banä, yäčänni bärkär”ם b^waräčənəm.

Emmatyā wäräm žäärä kätäräm sənäta bəyačän.

6. zənka tətþər yənnam awi šəm odäčənəm. x^wətəm ənnəməxⁿna kätäräm tayačänla.
yägäpa səb annam zonka baräčəm titsär banä: “bənnam awi b^wəše mar awi nərä?” baräčəm yägäpa səb tətsər banä, səbəm: “yawi b^wəše Bu” baräna(m).

7. zax ärč azämäräm bičən tägätäräčəm ḥətətþər zax ärč čänäm.

“adi mämmannox?” baräna(m).

x^wətəm: “wäxeš anxärrx^y, yägäpa səb ənnam ‘yäBu x^wən čəzo’ b^wannəm, kätəm namäni” b^waräčənəm.

x^wətəm zonka baräna(m): “x^wətax m^wan yək^wäṭən(n)əte? b^wəše kar anxärr^y-we?” baräna(m).

“x^wətəm bankäťärxəni antärf” b^waräčənəm.

“ägi tädäng^yax^y atäta yätwā nemən” b^waräčənəm.

zonka baräčənəm: “x^wənaxä yärčəme yaxämē tixär zax b^wəše awi yəkäťärxä.
täxärxäw xäma yummattmäxa wäräm kätəm nexi” b^waräčənəm.

8. x^wətəm sam^wt gøyä banäwi. tázas täsunt goyäta gam^wa wäräm. tayar bema bu
at ägräx^yta bänam at ägräx^yta yäčäna kar zeä gärad banäč. səb tictän tudən xäma
betäta bäkura mäddär yäxäre, zax gärad ənnam gozä yərərä bák^wəbənnä mäddär ôtam
yôrana banä. zax Emmatyā čänäm,

“yäBu k^wan^y a oğan” baräna(m).

zax Fontəwät, “komaräna načnəm bəram tanä ödxäšä” b^waräčənəm.

x^wətəm komaräx^yta načnämäm tikaš käsäm yak^y banä.

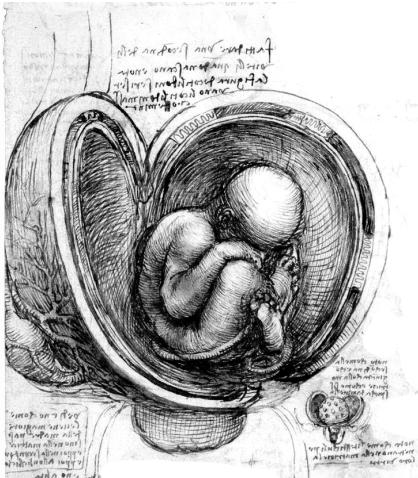
9. komaräx^yta bägäpärära gam^wo wäsädäčəm tälk^yäräčənəm tanä zonka b^waräčənəm:
“tičän märxäxtä sost gozäyä ašätam tanä, fante səb səb, fante səb səb” x^wet
gozäyä yařärešä. eyam, “yänkar səb? səbəm täbetändä enä” awännašä. tənwən(n) čən
wäretäta yarešä. wäret titäwtän märxäxtäta banükta bazä zomb gäpom yewätu.²¹ xə
gozäyä nexäm tanä k^wəṭən(n) b^waräčənəm.

“ägi ṣayę” baräna(m).

10. "Bu'u, Bu'u, Bu'u! yäbäräxa (a)wi-yä täbasänom gøyä gäpom yekräbioxä" b"aráčanom.
gäkäbätäta tafär šäbäm čøyäta sáme nägädäm.
"yačän' báyi, yačän' báyi!" baränam.
täxanč'ä čänäm.
"yafte 'säfäm gaym nárä" yäfjax'ən ete nárä?" baränam.
"yänkar sáb yänkar gøyä?" b"aráčanom tanä wäret täwätänom.
xeta ɻimmatyä bøyažen banfta zamb gäpom tiwäto näkäþanom.
11. xa gøyä täråsam k"ätäränom tanä x'enäta awätam tanä tayazämär betäta bičän,
yädäng'äta²⁷ zax b"óše mašt zanka baräčnom:
"tičän exa yaþrete, 'exa yewem sáb bák"ärim, gayaxä bázägär šärät aþnošä, axä
bär wem saþe 'awanšä" b"aráčanom.
12. bär biwe zax žäťä däng'a annäm yewäg"e täråsom.
"yaþaña däng'o atk'etrün,²⁸ bázax exa næsté" baränom.
x"etäna yawäg"e biträso, "atagon udxu kár nárä" baränom.
"ägi odanda" baräwim.
yägyäta šom tänam tanä "nexu" baränom.
zax sunt gayä annäm wawom tanä yäsmutmäx"na atat tåþäton tanä kätäroyom.
täzäťä atäta čom ɻimmatyä tåþäťäm tanä anäbätäta antänäm.tiwičä bák"ämät
yädäng'axta dám ôtam tanä, "çozo, saþe" baräna(m). fäčmäta:
"atsaþ ɻimmatyä gäþärändäm" bårotu.
zanka biþomma, "ansäc" baräčom.
mbotþor x"ečomäx"na kätäranom. x"at båtäwåtäčen m"øtät mena annämäx"na
motom anäkom.
yewri.

10. "boräag, boräag, boräag! היה המדבר בא עם כלבים רעים; הם מוכחים לך." היא אמרה לו.
הוא נרר את חזונו על הקרקע והגנבה של נגעה בשמיים.
"אוור לה שיא בא, אמרי לה שיאני בא"²² הוא אמר לה.
אחריך הוא בא.
"אהיך מי שאמורה (עליו) יש אדם וככלבם?" הוא אמר לה.
"אייה אודם ואיזה כבלבם?" היא אמרה לו ומשינה אהזה אותה.
ובכן; כאשר אמאחדרה דרא אתו הוא מצא שבפיו ובובים ננסים וציאים.
ברוע ההוא הוא קם וורג ואותה. הוא הוציא את ליבו ובא ליבתו ממנה. האשה הרעה
היא אמרה לך לבניה.²³
"ఈשהוא ביאו יבשך ממוני מים. אני אומר לו אין מי שירד (להביא) מים. אני
אתן לך בילדך ואילך בתת הנקון ואותה רד לך נהר ושותה".
12. כאשר הוא דרך לתה, ולחשעת הבבום ההם קמו להובתו.
"וּבַנִּי אֶל הַגְּרוּנִין תַּגַּל לִשְׁתָּוֹת מִן הַמִּם הַאַלְּהָה... " הוא אמר לה.
הם שערת להכחותיו והוא אמר לה: "אל תכו אותו. יש לך משחו לספר לכם."²⁴
"טוו, סר' לנו" הם מומו לו.
הוא קרא לבניו בשמותיהם והם רדו ותפסו כל אחד ואחד מן השמונה והרגנו אותו. אבל אל אחד מן התשעה תפס אמאחדרה וחתק את לשונו. כשהוא יצא הוא הוזיא את הדם של
בניו, שם בדלהה ואמר לה: "ז' תחרופת, שמי..."
אבל הבן שלו אמר לה: "קורה ג'ים, קורה ג'ים" שפירושו: "אל תשתח; אמאחדרה
חסל אותך..."
באמורו כך היא אמרה: "לא אשתה."
כשהיא אמרה זאת הוא הרג את שניהם. בשל כל המיעשים הרעים שהיא עשתה
הם מתו ואובדו.
כך אמרו.

22. מילוליות: "אוור לי הוא בא, אמרי לי הוא בא". דברו שיש נטוי בלשונה אודיפריה והרבבה יותר מאשר בערבית.
23. מם זאנ, כמו בהע' לעל נראיה שמשמעותה הסיממת -etas ולא הסיממת -ata. לסתותר ולא הסיממת -ata.
24. מילוליות: "שי' דבר שאסר ללב".
25. "These words have no meaning in Chaha": (216 ע' כותב חהה")

רישום משל לאונרד דה וינצ'י, משנת 1511 לעד
קישור: <http://bit.ly/bSNM3Z>

מציל-נפש
סבהטן אלי
מטורקית: שרון ש.

הסופר סbahattin Ali (Sabahattin Ali) נולד ב-25 בפברואר 1907 בעיר איזירקה, כיים העיר איזידון שבבולגריה. את חינוכו היסודי והעלאי-יסודי והלים בכתיב ספר שוניים, ובנשא 1927 סיים את חוק לימודיו במנזר מרים באיסטנבול, לאחר שעסוק נזירה בהרוא, ובה סבהטן אלי בימים טעם משורד החינוך ונשלח למלאו בגרמניה. עם שובו למלטה שימש מורה לתרבות בטלטבובניים בערים שונות בזקוקיה, וכן בקונסיסטוריון הממלכתי באנקה.

סבהטן אלי נדרך לא פעם על ידי המשטר החוד-מפלטני בארכז'ו בשל השתקפות עלמו הסוציאליסטית, אף רודה הקופת מארכז'ו של פיעלותו להתקה לשיטות, ועל שם "עלבּן" שעלה בשישיא הרובליבלאה, מוסטפאן כמאט אטאטורק. לבסוף פוטר ממשדר החינוך, והלך להפרנס מתמחה ווירם בשני עתינאים פוצחים באיסטנבול. אך נאלץ לעזוב את מקום עבודתו לאחר שהוחחה מכבי הדפוס של עיתונים אלה. בשם 1947–1946, וככובבים אולשן להפסיק את פסוטם ככבי העית. סבהטן אלי השלupon התגבל גם לסת, וככובבים אולשן להפסיק את פסוטם ככבי העית. סבהטן אלי המוביל בקש בבור יאשו להפסיק דרכן וליצאת אל מחוץ לגבולות ארצו, אך בקשו תרוכבה. ב-2 באפריל 1948 נסה להימלט בבלארה, אך נורה למותה ב庆幸ה שחזה את הגבול, אף שיש מתייחסים את מותו לנורמי בטחון ממילידיים, נסיבות מותו המוזיקות אינן ידועות.

סבהטן אלי כתב שירים, סיפורים קצרים ורומנים, והיה מהל치 סננון הריאליזם הסוציאליסטי בארכז'ו. הוא הullah לע ככב את מוצקנות הקיומית של האמד והפושט, ותיאר את אורחות חיים של חשבני הכהנים והערים הקטנות באנטוליה. ספוריו הקיצים תתרפרסו ב-5 קבצים שראו אור בשם 1947–1935. ספורו "מציל-נפש" (Sırça) משנת 1947 הופיע בקובץ סיפוריו האחרון, "ארמן המכונית" (Cankurtaran) (Kökş

AsİYE'nin sancıları ikindi vakti başlıdı, düveni bırakıp hemen eve döndü. İbrahim akşam karanlığında harmandan gelip öküzlerı dama koyarken, evin önünde bir sürü çırçığın toplandığını gördü. Damın kapısını örtmeden eve koştu, fakat kadınlar bırakmadılar. Alçak tavırlı oda, kapının önüne kadar, köyün bütün kadınlarıyla dolmuştu. Onu daha dışarıda göğüsleyen Makbulye yenge:

—Hadi, sen git... Bu erkek işi değil!..— dedi. İbrahim arkasını dönüp, karşısız bir halde duraklarken, kadın sözüne devam etti: —Kurtulması kolay olmayacak ellalem!.. Köprüköy'ün ebesine de haber saldı...—

İbrahim yüzünü kadına çevirdi; ihtiyanın gözlerinin içine baktı; bir şey söylemeden bir şeyler sorar gibiydi.

Kadın onun ne demek istediğini düşünmeden, kendi kendine mırıldandı:

—On beş yaşında,parmak kadar kızı kaçırın,daldın... Allahın emriymiş... Amma senesine varmadan gebe komanın sırası mıydı? Hadi sen de var Koprüköy'e de ebeyi al gel... Bizim oğlan gitti ama, belki onun sözüyle gelmez.—

Ibrahim, bu sıiksık dakikada Asya için kendisine de yapacak bir iş diştiğüne memnun, koşar gibi köyden çıktı. Daha Köprükü'yün harmanlarına varmadan, elindeki degeneğini yere vurup tozuta tozuta gelin ihtiyar ebe ile yanında seğerten oglan görüp, Bir kabahat işlemi gibi yüzü kırkçırmış, gözleri yerde, onların yolumı belli eden ebe onu görmüştü. Yirmi otuz adım uzaktan, dışsız ağızını alabildiğine açarak, bir şeyler bağırıp duruyordu. Yaklaşınca sopasıyla İbrahim'in karına dokundu.

—Allahın izniyle hemen alırırm... Elimin hafif olduğunu cümlealem bilir. Anan da seni zor doğurmmuştu ama, bak büyüğün de tosunlar gibi oldun— dedi. Sonra küçük çocuğa döndü:

Kes, tuzlu su hazırlasınlar! — dedi

—Koş, tuzla sizin hazırlamışınız! —dedi.

İbrahim hîç konuşmadan, kadının biraz ilerisinden yürüyordu. Yüzü hep kırmızıydı. Daha on dokuzunu bile tamamlamadığı için, askerliğini bitirip dönen ve köye îki vardıkları akşam kafayı çekip kavga çkarın obür köylü delikanlıklarının pişkinliği hîntiz onda yoktu. Geçen yıl Asiya'yi nasil kaçırdığını bile şimdî düşündükçe şaşırdı. Daha çok Asiya ona asılmıştı ama, —karı sözünü uyup bir hale işledimi! —dememek için bunu aklını getirmek istemiþdi. Babası, İbrahim küçükken rahmetlik olmuş, anası da bir sene evvel ölünce, kendini pek yalnız hissetti. Üç beg dönüm tarlaları birlikte çalacak, bulguraison birlikte yiyecek, sabahları ineği sağıp yoðurt çalacak biri lazımdı. Tam bu süreler komşuları Karı Halillerin öðrûsü Asiya de, gelip geçtiðinde ona güler olmuştu. İstemeye kalksa, dînyânum masraflı. —Kaçırınreyim gitsin! —dedi öyle de yaptı. Bir seneden beri halinden şikayetçi Asiya de, gelip geçtiðinde ona güler olmuştu. İstemeye kalksa, dînyânum masraflı.

אֲזִינָה לתפקה צירם אחריה-צעריהם; והיא הנעה למוגן ושבה מז' הביתה. כאשר חור אכזריים מוגרין עס רודת-הבר ובכיס את השורש למלוכה, אוון בוחן בהמוני ליל"ם מתנדירים מול הבית. הוא רץ פנמה, ביל לטנוו את שער המכלאה, אך הנשים עשוו בפניה את המעבר:

"אתה כל מפה... אמרה, זה לא לבירטס!..." אבירהם פנה לאחורה. הוא התמהה בחוסר החולשיות, ואילו היא המשיכה בדבריה: "נראה לך לא תולד בקלות!... שלחתינו להודיע גם ליליאת מקופרכוק..."

אביראים הסב את ראשו לעברה ונתן בה מבט מפzieי, כמו ביקש דבר מה, בלי להוציא אותה מפיו.

האישה רטנה לעצמה, בלשונה דעתה על מובוקש: "ברצון להוכיחך כי שלגונת בת משמשה... לאיגר, גורל... אבל זה בדיקת היהomoן והבניס את הריריה... נס... שלחן" נטול פחדן לד' אמרת לקוברכוי ותביא את הימילות... שלחו את המכשף אל גורלך והוא לא אל מכשבר".

לאימואך של' הרה קשה איטין בילדיה, אבל הנה גדلت להיות בריאה וחוק," אמרה. לאחר מוכן פונמה לילד:

“ךץ, סליגני מירמלח!” קראה איברים פע דוקם במרוחקמה לפני המילודה. הסומק לא מש מפני. כיוון שאם מלאו תשע שנים, לא יתירה זה מהחוותה של צערו הרב האחורי, אשר כבר בערב הראשון של יום לבר, עם שחרורם מהמצבאה, השתחוו והתקוטטו. גם עתה הפלג על אלמת שנורן כיצד ברוח עם אסיה והחלהן אתיה שנה קודם לו, אמנון רותינה נשווה רק יזר מכם, אבל ביברשות העדית לא להזכיר בבה, ולו כדי להדריך את הדשות שעשה כשזהבנה לה!”. אביו של איברים מת עלי' בעודו לאן, ובשנ霏רטה אמרו רידה עלי' בידות נולה. ווקק היה למשיען שתעדכ איזורת התקלה והשמדה, שתאלת אלם הבעל הבשיל הונגוי, שהחלבו בבורק את הפטרות והתכין גווערטן. ונמש בשאות ימם הולא אסיה דודוותן, שהנוגרא איזל קובניה שכני, משחתת כליל השווא, להרייך אלוי' כהשאשלובו דרכיבהם. ול עז לבקש את דוד, וה היה מסוכב בזונעטפה. “אם בבחורה לחתחות והו הוי!” חשב, כי

עשה. זה שנה שלא היה לה כל סיבה להתלונן. אבל שאסיה תלד בעיזומה של עונה הקצר — לא עלה על הדעת.

לאחר שנכמלה המילודה מוקפרקיי לחדר גברו מאוד עוקותיה של אסיה. לאמן הנגע שיו מודרך יותר דה גורו. אבירותם התרשב על אבן רוג'ל הלהת נורב באמה במקלה העבה של מילידת שאחו ביד. הוא נoir ממקומו כל אמת נשמעו צוחותיה של אשושן, אבל בשל אלת'יז'ו חור לחתותה. ברוב זומו רכן לעבר הקרקע, נאלן אלן והשליכה לעבר הילדים שהתקהלו סיב:

"תענוו מפה, כלבט בון לבבטס" עזק.

בשעת המומוקנות לא ראה מה מועל ללבך, אבל מוער פטלת-הערב לח' וזכבר קול' של אסיה לא נשמע כבר זוממה. לבסוף יצאה המילידה, נשענת על כתפה של הוויה מקובללה, אזן לה קקל'היליכא. אבירותם זיך ממקומו ופשע עד לקראותן. המילידה הינה את זיה על כתפה:

"זה לא הוואך, נעריא" אמרה, "היא בשום אופן לא מצלחה לדנד. התינוק גדול והאנץ. נעריא אהוה שלגלה ודקקה אווה לעיר, אין ביריה," ספקה.

אבירותם הרגזיא את השורשים מהמכלה והן מוכנעים לעלול; שוב חיש טפוק'מה מהמשימה שהוטלה עליה. הנשים נשאו את אסיה במיטה והגנוו אותה בעגללה.

קודם שקרוק "ז'ין" לשורדים כבש אבירותם את עינוי בקרקע ושאל את המילידת בפיט סוקטס לממד:

"ה'ה' או הו מה?"
לא, חס וחלום. אבל מה אני יודעת? רק אללה יודע. היצרים נפסקס, מעכשו זה תליי בדורטוט'ו."

השניות יצאו האערה. דרכם ארוכה כשלוש שעות. כאשר הופעה העיר לנגד עינייהם כבר החל השור להחצע. אסיה לא העזיאה הנה מפיר; רק עיניה השקעות משחן. השחרות כחם הרחצינו בחוותן כבוש וחששו דברמה ברקיע.

לאחר שעשו את הגשור הנשיי מעל תנחל הנגדל העובר בבל'העיר הם הגיעו לשער בית'החולמים. אויריות כבר גבר בימיה ניכתת, אבל בחרבותה לא נראתה נשף רויה. אבירותם היטה את העללה לשול' הדך. הואיל ואיל העו, לצלצ'ל בשער הוא המהמן עד שייתה מעצם. סאאט ההלוי והורס בה אורה וה חולים פברים נסיפי: מל' חמוץ, מל' סוס, ומ' שרוע בעגלה; לצד' נשותיהם, בעילין, אמותיהם, לדידיהם, ללקם שרויות בעילון, אחרים גונחים, מלאו החולים את הרחוב. הכל חיכו בדממה מוחלטת, ואך בים בין עטם לא דברו.

כאשר נפתחה השער שועו בלם פגעה בבח'אתה. גם אבירותם היה בינהם. והוא חיכה בשעה מול מושדו של הרופא. אש לא השעי על התוור. המנתה בין הארבעים וחמש בעל החחות הטטרית, שכיהן זה המשיע'שרה שנס ברופא הראי, פתח בעצמו את דלת המשרד וספר את קול הממתינים; דומה כי נסה לאתר את המקורה הדוחף

yoktu. Yalnız AsİYE'nin böyle tam harman zamanında doğuracağı tutmamalıydı.

Köprüköy'ün ebesi odaya girdikten sonra AsİYE'nin çığrmaları büsbütün arttı. Hani nerdeyse harman yerlerinden duyulacaktı. Kapının dibindeki bir taş çöküp elinde ebenn kalın sopasıyla yerleri eşeyeşen İbrahim, AsİYE'nin her başlarında bir kere sıçrıyor, fakat ne yapacağını bilmemiği için, tekrar oturuyordu. Hırsından yere eğilip bir taş aldı, etrafında kaynaşan çocukların fırlattı:

—Dağılım sordan, kahbe enikiler! —diye bağırdı.

Vakti iyi hesaplamadı ona, tatsızı filan çoktan geçmişti. AsİYE'nin epeydir sesi duyulmuyordu. Bir aralık Köprüköy'ün ebesi, sopası olmadığı için, Makbule yengenin omzunu dayanarak çıktı. İbrahim yerinden fırlayıp onlara doğru bir adım attı. Ebe bu sefer elini onun omzuna dayayarak:

—Kurtulamıyor tosunum! —dedi. —Bir türli kurtulamıyor. Çocuk büyük, kiç küçük. Arabayı koyalım da şehre götür. Başka yolu yok... —dedi.

İbrahim yine hiçbir şey düşündirmeden, yine kendisine yapacak bir iş çıktıktan adeta memnun, damdan öküzleri aldı, kağınıya koştı; kadınları AsİYE'yi yatağı ile birlikte getirdiler; yerlesıldılar.

İbrahim öküzlerde dahi demeden önce, her zamanki gibi yüzü kızarıp öntüne bakarak ebeye sordu:

—Çocuk öldü mü ki? —

—Yok, Allah esirgesin. Ama ne bileyim, bir Cenabı Hakk'a malum. Sancılar kesildi, gryn hakkindan doktor gelecek. —

Yola ditzüldüler. Üç saat kadar gittiler. Şehir göründüğü zaman şafak da sökmeye başlamıştı. AsİYE'nin hiç sesi çıkmıyor, yalnız, biraz çırkura kaçan kapkara gözleri, gökyüzünde bir şey aryormuş gibi fildi fildir dönüyordu.

Şehrin göbeğinden geçen büyük çayın üzerindeki köprüyü aşip hastanenin kapısına vardıkları zaman ortaklı epeye ağarmıştı, fakat sokaklarda kimseikler yoktu. İbrahim arabayı bir kenara çekti, kapıyı çalmaya cesaret edemediği için, kendiliğinden açılacağı zamanı bekledi. Yavaş yavaş başka köylü hastalar da sökünen etti. Kimi at, kimi eşek içinde, kimi bir arabaya uzanmış, yanlarında karları, kocaları, anakları, oğulları, kimi bayıgn, kimi inlemekte, sokagi doldurdular. Hiç ses çıkmadından, hatta kendi aralarında bile konuşmadan beklediler.

Kapı açıldığı zaman hep birden içeri sokulmak istediler. İbrahim de aralarına karıştı, bir saat kadar da doktorun kapsısında bekledi. Kimsenin sıra mura dinlediği yoktu. On beş seneden beri bu hastanenin başhekimi olan kirk beşlik, Tatar yüzü operatör, muayene odasının kapısını kendisi aralıyor, dışardakileri gözden geçiriyor,

sanki yardımına o anda en çok muhtaç olanı arıyor, sonra eliyle bir işaret edip onu içeri alıyordu. İbrahim'e sira geldiği zaman dışarıda kimse kalmamıştı. Tatar yüzü operatör yorgun bir halde iskemlesine çökerken:

—Senin neyin var oglum! — diye sordu. Bu hastanenin her türlü hastalığın mütehassisı oydu. Çünki kadroda başka müstakil hekim yoktu. Ufak ücretler mukabilinde hükümet doktoru dahiliye, asker hastanesinden iki mütehassis kulak ve göz hastalıklarına bakıyordular ama, ya başında başka günlerde keyifleri istediği zaman gelirler, başhekime merhabalaşır giderlerdi. Ehemmiyetli bir hasta çıkar da yatrırmaya, sonra da her gün vizitteye gelmeye mecbur oluruz korkusyla poliklinik filan yaptıktan yoksü.

Her sabah kapının önüne biriken ve bazan sayısı yüze varan dertliler hep başhekim muayene eder, uzun senelerin ve çaresizliklerin verdiği tecrübeyle dayanarak her hastalığı deva bulmaya uğraşır, sırasına göre, trahom tedavisinden ebele kadar her işi üstine alırdı. Bekar olduğu için hastanede yatıyor, bütün geceleinin koğuşları nemli, tip tergiller okumak ve Almancaya çalışmakla geçiyordu. Başka doktorlara benzememek, kitaplarda okuduğu, —insanlara hizmet eden— soydan bir hekim olmak, onda bir inat haline gelmişti. Fakat bütün diğer meslektaşlarından bu şekilde ayrılmaması, kendi hakkında bircok tezvirler yapılmasına sebep olurdu. Bekar yaşadığı için, dedikodu olmasının diye, hastaneyi elli yaşından küçük hademe ve hemşire almazıdı, fakat büyden şehirde adı oglancuya çakarılmıştı. Hiçbir hastayı kapıdan çevirmek istemediği için, doktorlar arasında, bilmediği işlere burnunu sarkan gösterisi meraklısı bir ukala diye söhret almıştı. Hastanenin küçük bir odasında, ikicisiz, cigarşılı, pek az masrafı yaşar, maşaının bir kısımını yabancı dillerdeki part ile dergilere, kışımı da hastane tahsisatıyla alınumasına imkan olmayan bazı ilaçlara sarf ederdi. Bu yüzden pintiliği dillere destan edilmiş, hursuzluğunu söylemiştir. Bankada seksen, yüz bin lirası olduğu herkesçe muhakkak sayılırdı.

Doktor bütün bunları duyar, en iyi konusluğu ve işin iç yüzünü bileyen kimseler tarafından bile budala yerine konduğunu bilir, fakat, dediğimiz gibi, garip bir inatla eskisi gibi işini devam ederdi. Bütün bunları, büyük bir ideal sahibi olduğundan, yahut insanlar için derin bir sevgi beslediğinden değil, başka türlü olanlara karşı, adeta hastalık halinde, bir tiksinti duyduğundan yapıyordu. En çok şefkat gösterdiği hastalarına muamele edişinde bile: —Sizin de elinize fırsat geçse ötekiler gibi namusuz olursunuz... Ben bunu pekala biliyorum, fakat ben sizin gibi olmadığım için iste sana karşı da bütün vazifelerimi fazlasıyla yapıyorum! — demek isteyen, insanların inancını kaybetmiş, acı bir hal vardı.

—Senin neyin var, oglum? — dedikten sonra, çekik gözlerini İbrahim'e dikerek

ביזיר באוטה שעה. הוא רמו להולא בייד וו והכינוי פינמה. כשהגעתו הורו של איברים כבר לא נותר איש בחוץ. המנתה בעל הפנס הטריטריים צהו מושת על ביסאו:

“איך אאשר לוויר לויויר זל ביגן” שאל. ואתחו בידוחוים שם שופא זה ככונחה למוחות מכל סוג ומין, שכן בצוותו הקבוע להמושד לא הוועסן כל רופא אחר. הרופא המחויר טפל במחילות פנימיות, ושוי מומחה בחיתול החוחלים אבא טפל בחולות אונזים ועינים תמורה שכיר זעם, אבל להוחזיא את תחילת החודש הם נגנו לבוא ברצונם, לבך לשלטם את הרופא הראשי וללבת דרכם. יורה מכה, הם נמשו לעדרוך בדקות אמרבלוורייה ט תילעה מאךדוו הולקה במחולך ורציני, שתהאלץ לאשפזו ולבקרו מי. ים.

הרופא הראשי — הוא שבדק ודרק בעית החלבאים הרבים, ליטים אף מהה שנקללו מדי בקר מל' דלט משדרה. בהבהתו על הניסין שרכש ברובו השים בעורת האנטזיות משביעו לישווו ווא עעל בעזא הולך מלטה, ואנשיך יוציאו גראן הנבשנות נעל על עצמו לטעל בבל התקרים, מרהען ועד מיילאות. כיוון שהירה דוק נרג לילן בבחיתול החוחלים וללאות את לילויו בשיטוט בחיתולו, בקרואת הבבירות רופאים ובילימוד גורמיות. ציוו להיידל מחבירו למקשען, לששתית לון הופאס “העומדים לשירות האנושות” שקאילדה בספרים, הך אצל לדוכן. אלא שההבדלות מעמידתו נבאה להפצתן של שמעוות קסניות קסניות לביב, כיוון שאה נשי אוון מנע מההפקון של עבדות אוויות בונת פחוא חומישס מושש לרוניין, אבל בצל כד ייא לו בחרבי עורי מס של חובגברי. בשל התהתקשותו לאלה להפנות הות הב לימי מהחולים והוא נודע בקרוב הרופאים כחוכמולוג רברוב הדוחך את אפו לעיניים שאן לו מועש בבה. והוא הנגרר בחדרון בחידוחים, לתהנוור מושקאות רופאים ומסוגיותו, והשתכר במשוורה. חלק מஸבוכו רפה פנה לנקית ספרים וכתיבערת בשפות דוד, והכליק אאר שאל רכס וויפוח מסמימות לאלה ד'תאקסט בחיתול החוחלים להשנתו, לפיך נודע רכס וויפוח מסמימות לאלה ד'תאקסט בחיתול החובק שלו שמוניין, ואיל מאה אל' לירות.

הרופא שעת תח' כה בדים הלו' וודע שנחטב לשוטה אך בקרוב רכיה להשלן ווועדייראומט, אך כי' שספנין, והוא המשיך בשיל בעיקשות מתמייה. ולא על שם היוזן אש של עקרונית אצעלים נרג, כי לא אבל אבה עזקה שרוש לביביאנדט, אלא דזוקא בגל שחש תיעוב חולני כמעט כלפי השוננים ממן. אף שטפל בחוחו במרוב החלהה היו בו ממרירות ואחנן האמונה אגדה, כמו באה למלר: “אם גם למס והיה הדרומת, היחסים נעשים מנוליס בדיק כמו השאר... זה למרי ברו ל’, אבל בגל שאני”

שונה מכה, אני יצא מגדר לאלא את המחוירות של כלפיכם!

וחיבת...
 "לְלַא כָּלֹם, אֲדֹן דּוֹקְטוֹר..." ענה הצעיר, "אֲבָל אֲשֶׁר... אַתָּה מִבֵּן, הַלְּדָלָא רָצָח
 לִזְעָת... אַתָּה אַוְתָּה... לִמְטָה, בְּשָׂר, בְּעָגָלה... אַיִן מִתְּנָה, תְּעוּרָלָנוּ..." אַמְּה.
 הרופא חזר ממקומו כבשוך נשח. אברהams המבוקל הביט ברופא והבחן בוגן
 העמוס, החיוור, שפשת בפניו הזוויתית.

"תראה אַדְׁוֹן דּוֹקְטוֹר..." אמר בקול רועץ, "שְׁתִי מִילְּדוֹת נִסּוּ... גַּם מַחְכְּפֵר שְׁלָנוּ
 וְסִם הַרְאָה מִקְּפּוֹרְקִי... לֹא הַצְּלָחוּ לִלְּדָל... אֲוֹ הַבָּאָטָה אַלְּיָהָן... אַתָּה חִיבָּלְבָּל
 אַוְתָּנוּ!"

הרופא התהעשה בינוים וחיך חומץ השםם על פניו החיוורים:
 "לְעָזָר יָאָן לֹא בָּכְלָל קְלָבָל בְּגַן..." ענה.
 "רְחַמְּס דּוֹקְטוֹר, אָסִיר בְּעַגְלָה לִמְטָה. רִיא בְּטָח תְּמוֹת וְדֹעַ שְׁגַעַגְּלָבָר..."
 "אָוֹלָן, אָבָל סְקָלָא אַתָּה אַיִן בְּלָוָן..."
 "גַּוְגָּו מַשְׁקָּן לְךָ אָוֹתְנְיָלָה דּוֹקְטוֹר..."
 החירך החמוין שלא מש פניו של הרופא, בבלב את אברהams כהונן.

"או מה עישעה עבשיין אַדְׁוֹן דּוֹקְטוֹר?"
 "חַק אֲתָּה שְׁתָּמָן לְבִתְּהִוְלוֹדָה הַרְפָּאָה! אִם שְׁלָדָל כְּסָף הַילְּדָן
 יוֹלְדָן, וְסִם, לא, גַּרְוָר אֲתָּה הַעֲלָה לְבָרְשָׂת שְׁלִיד בְּתִהְוְלוֹדָה. או שְׁאַשְׁקָן חַשְׁרָה וְלִלְלָה
 בעמְבָה, או שְׁהָדָה תְּדָלֵבָל בְּעַגְלָה בְּמִן שְׁתָּחְזָהוּ לְבָלָר. אֲםָם הָאָה לֹא חַצְלָחָה לְלָדָת, הַיא
 תְּמוֹת. הַבָּנָת?"

אברהams הנדרם הביט באדם שמלוי ותוהה אם היה זה אמן הרופא שנודע כ-²⁴"צדיק"
 בקרוב הקפכפני. תודחתמו לא נעלמה מעיןו של הרופא:
 "וּמָה אָהָא מִפְּהָלָא?" שָׁאוֹל, "הָרָר בְּלֹה שְׁאַמְּרוֹתָן לְאַמְּתָה. אָסִיר עַלְלָבָל
 לְבִתְּהִוְלוֹלָה עַס בְּעֻוָה לְשָׁוְוי. אַתָּה מִבֵּן עַכְשִׁוִּין? אַיִן עַסְרָק בְּנִיהוּרָגִים.
 בעניינים אחרים אַיִן לְשָׁוְם מַשְׁוָן!"

ונאמרו השלפְּלָל ווֹוִוָה יָוָה בְּאַוְתוֹן היַיְקָן, או שָׁמָא עַוְוִית, של הַלְּמוֹת בְּתְּכִלָּת
 את פניו החיוורים החלקים. זה שְׁנִיסְעַרְנָה נִתְּחַזְקָה קִיסְרִיסִים לְמִאֲוֹתָיהם. אֲבָל כְּעָתָה
 טענו שְׁרוֹאָן עַסְרָק עַגְעִילִים אָלָן, ואָף שְׁבַּתְּהִוְלוֹלִים אָלָה הַרְפָּאָה שְׁוִי, נִכְעָבָן
 בְּתִהְוְרוֹבוֹת בְּמִקְרָים שְׁאַים מִתְּחַזְקָה וְהַוא אַסְכָּן אֶת חֵי הַפְּצִיעִיטִים. הדוקטור
 מִזְעָנָה עַגְעִילִין,²⁹ בְּלִילִי שְׁלִילִי הַרְפָּאָה שְׁפָחָה בְּעִירָה, וְאֶשְׁרָיוֹתָל
 מִזְעָנָה עַגְעִילִין מִתְּחַזְקָה וְדָגָנה לְבִירִיאִים, אֲךָ כָּאָשָׁר אָלָה עַלְלָה בְּיַדְלָשָׁבָן,
 יִדְעָ אֶת מִשְׁרָדְבָּרָאות, וּבָנְכָבָן, שְׁכָבָן כְּתָבָן חַלְחָלָן, וְכָבָן כְּמוֹשָׁדָת
 הממסלוליטים בְּאַנְקָה. הַוּוֹת, שְׁוִירָת בְּפָרָס כְּמוֹשָׁל שְׁלִילִי כְּנִיצְבָּרָאות בְּעוֹדָה המוקומית של

²⁹הארונה שבשמו של הרופא, "נבחר מעל נפשות" בטורקי (בקמוך), תחרדר עד מהרה. ש.ש.

bekledi. Delikanlı:

— Bir seycığım yok doktor bey... Yalnız bizim aile... doğuramadı da... aşağıya getirdim. Kapıda, arabanın içinde... Ocağına düştük... dedi.

Doktor, bacak kemiginin keskin tarafına bir demirle vurulmuş gibi yerinden fırıldadı. Korku içinde ona bakan İbrahim, karşısındaki köşemi yüzütünün donuk sarı renk aldığındı. Sesi titreyerek:

— Hanı ya doktor bey... İki ebe uğraştı... Hem bizim köyün, hem Köprüköy'ün ebesi... Kurtaramadılar... Ondan sonra sana getirdim... Bizi kapından çevirmel! dedi.

Doktor kendini toparlamıştı, sarı yüzünde zehir gibi bir güllümsemeyle:

- Yazık ki sizi kapımdan çevrecekçim, oglum! — dedi.
- Amanın doktor, Asiye aşağıda. Köye varmadan arabada ölüür... —
- Belki öyle olur. Ama sizi kapımdan çevrecekçim... —
- Dabanının altını öpeym doktor... —

Doktorun yüzünden çekilmeyen o zehir gibi güllümsemeye İbrahim'i büsbütün şarşırıyordu.

— Ne ideym ben sincik, doktor bey? —

— Karım alır, istasyon Caddesi'ndeki hususi doğumevine götürürsin! Paran varsa çocuğun doğar, yoksa doğumevinin yanındaki arsaya arabanı çekersin. Karm ya bağıra bağıra orda kendiligidinden doğurur, yahut da köye dönerken arabada doğur. Doğuramazsa ölür. Anladın mı? —

İbrahim, köylüler arasında adı —Baba— diye anılan hekim sahiben bu mu acaba? diye hayretle karşısındakine baktı. Bunu fark eden doktor:

— Ne şaştın? — dedi. — Sana her şeyi dosdoğru söyleyorum. Benim bu hastaneye kadın hastalığı olanları alıman yasak edildi. İyi anladın mı? Ben yalnız operatörün, kol, bacak keserim. Başka şeyden anlamam! —

Bunları söyleken, gergin derili sarı yüzine hiç yakışmayan o tebessüm, daha doğrusu o gerilme, dudaklarının kenarını aşağıya doğru çekiyordu. Senelerden beri yüzlerce kadın karının kesip çocuğunu almıştı. Fakat şimdi, üstüne vazife olmayan işlere karıştuğu ileri stürtüldi, hastanede kadın hastalıkları doktoru bulunmadığı halde, iltisasi dışındaki vakalarla müdahale ederek halkın canını tehlkeye düşürdüğü iddia ediliyordu. Şehirde yeni açılan doğumevinin sahibi doktor Mutena Cankurtaran, vatandaşların sağlığını korumak için bütün bunları valiye söylemiş, dinletemeyince Sağlık Bakanlığı'na bildirmiş, ayrıca da, Ankara'da —tay-lı bir yerde başkan olan kaynatmasına yazmıştı. Bu kaynata ise, eskiden bilmem nere valisiyken

yanında sıhhat müdürlüğü etmiş olan sağlık bakanıyla görüşmüştü, bakan da halkı bu gibi tehlikelerden esirgemek maksadıyla, başhekime bir ihtarda bulunmayı müsnip görmüştü.

Bunları zihinden geçirirken itidalini bir an kaybetmek üzere olduğuna canı sıkılan doktor:

—Yani evladım— dedi, —senin karının derdine derman olacak doktorumuz yok. Onun için hastanı al, doğumevine görür. Doktor Mutena Cankurtaran'a rica et, belki az bir para ile işini görür.—

Sonra arkasını döndü, pencereden gökyüzüne bakmaya başladı. Fakat İbrahim yakasını bırakmadı:

—Sen varın ya, doktor bey... Bana başkası lazımlı değil... Kurbanın olayım!

Kendini zor tutan doktor döndü:

—İmkamı yok dedim ya, çocuğum!— diye sertçe söylendi, kapıyı hızla vurarak dışarı çıktı, kendi odasına kapardı.

İbrahim aralık kapidan ağır ağır koridora süzüldü. Kendisine aklı öğretecek bir insan arar gibi sağa, sola bakındı. Bahçe tarafındaki pencelerin camlarına vinluya vinluya kafalarını çarpan sineklerden başka canlı bir şey göremedi.

Doktor Mutena Cankurtaran otuz beslik, sarı kıvırcık saçlı, altın gözülüklü, kibar halli biriydi. Tok ve tatlı bir sesi vardı. AsİYE'yi sokakta, arabanın üstünden muayene etti, sonra İbrahim'e:

—Hasta burada kalsın, sen benimle gell— diyerek içeri girdi. Masanın arkasında, koltuğuna iyice yapışan göğüslerini pencereye dikerek hesaplarla daldı, sonra:

—Dört yüz liraya çocuğunu alırım kardeşim— dedi. —Güç ve meslyiетli bir ameliyat yapacağım. Bunu her doktor kıvırılamaz. Bak, düşünün, taşın, bana cevap getir.—

İbrahim şaşkırdı. Odadan çıktıktı gibi AsİYE'nin yanına koştu. Öküzlere —dah!— dedi. Tam bu sırada, belki sancılar yeniden başladığından, belki de geriye dönenmenin kendisi için ölüm olduğunu anlayarak büyük bir korkuya kapıldıgından, AsİYE avaz avaz bağırıkmaya başladı. Yoldan geçenler etraflarına toplamayıordu. İbrahim arabayı çevirir doğumevinin yanındaki arsaya sürdü, hıçkırı sey söylemeden sol öküzü boyunduruktan geçti, yularından asila asila çarşağa götürdü, yeni handa yüz otuz liraya sattı; nefes nefese doğumevine döndü, AsİYE'nin yanına bile uğramadan doktorun odasına çıktı, parayı olduğu gibi masanın üstüne bırakarak:

אותו מוחה, וזה האחרון, כשהגננה על התושבים מסכנתה שכאה לאנד עיני, ראה לו צורך להתרה ברופא הראשי.

בעודו משחזר אוירובי עבר אל הבן הופא הכוועס כי הוא עמד לאבד את:

קורירריהו: “בבלים אחרוב בני, לנו אין הופא שיכול לעור לארשות. לב’, קח אותה בית־הילודות. דבר על ליבו של זוקטור מוטנה גינקורטראן, אלי יסכים לטפל בה בתשלום נוכך.”

הוא הפרק את גבו לנער ווחל להבטษ בשמיים מבعد לחולן. אבל אברחים לא היה:

“אבל יש אוטקן, אונון דוקטור... אין לא ציריך אף אחד אחר...נו בחירות!”

הרופא נפנה לעיר; ביד עמל החליל לשומר על קווריריהו: “ורי אארויזן פֵּלְלִידָן, וה בַּלְּדִי אֲפֶשֶׁרְן” רון בחומרה, יציא בטריקתדרל, והסתגר בחודר.

אברחים חמק לאטו למיסדרון מבעד לדלת הפוחולה מהמחה, והבט לבל עבר. דומה כי חישפ מישחו שיוכל להשייא לו עצה. להוציא את החוברים, שרארחים נחבטו בחוגיות החולנות הפונים לנו אגב זומות בלתי פסק, והוא לא ראה נפש חיה.

הרופא מוטנה גינקורטראן בן השלושים וממש היה ברנס מעוז; שיר ראשו היה מתוללת ובולונזני, ומשמעותו מבטאת מובהקת. קולו הרה עבה ור. ולאחר שבדק את אספה והשורה עלה על עטלה רופא נונה אלברטיריהו:

“שוחחה וישאר פה, אתה בוא את' אונון, וכונמגע בתי־הילודות. הרופא התרה מדעתה בוכרטה, מאוווי שלוחה־תבתיה, קעב את פירירחכבלת של בלון ושק בחשובים.

“אג אייל את התינוק של' תמותה ארבע מאות לירות, דידי, אמרה” “אני אבעץ את הניחוח ביסודות ובמלוא האחריות. לא כל רופא מסוגל לעשות את זה. שקל היחס את העין ווון לי תושבה.”

אברחים הוכה באלים. הוא נמלט מהחדר ורץ לאסוציא. “יזו” קרא לשורדים. אול' משום שהعيشם שב לפקוד אותה, ואיל' בירון שנמלחה אמרה משחביבה שהחזרה לכפר תחזרן את גורלה, חזרה סיטה לצחוא בכל כוחה. עבורה אורתה תתקול סכובם. אברחים הפנה את העלה בחזרה והובילה ללב המגרש שלבי בית־הילודות. בל' למור דבר הוא התרן מטלולת השור והבבאיל, אוח אאסטרו ווילוינו במשכנית נברשות שלו. הוא מכר את השור בחזרה החאן החדש תמורה מאה ושלשים לירות, שב קצ' נשמה בבית־הילודות. הנער עליה למשרדו של הרופא, ביל' להעתכט אצל אסיה ולו לרגע, והニア את הכסף, כמהות שהוא, על השולחן:

”הנה, אן משתק לך את הנעלמים... אסיה לא יכולה להזכיר יותר. תעשה מה שערך לפני עםם לילד קירה שהחיה? קרא.“

הדוקטור ג'נקרוסטאן ספר את הכסף פרוטה לפורתה, והדף לבסוף בידיו.

”ג'נדה, אהת עשו צחוק?... מאה שילושים לרוחות לתייחס קסרי? קח את הכסף שלך ולק מלילות!“

”מייליהת לא תיעוזו, אדון דוקטור... מכרת שור אהך, זה מה שמנתנו? עזוקותיה אל אסיה, השורעה על העגלת במגרש, חלה לו לטעת מעבד להלנו הפתוח של המשדר. פניו של אברהים נמלטו מהר, וויתרת מורה בצעבה על שטחיו של הרופא: “מכורו גם את השור הצעיר והעגלת, אליו תשלל לאירוע מאוחר.“

”אנ אמכור מה שתנית, דוקטור. שהכלו הרה של... קדרימה, אל תיתן לה יותר עדרה...“

”חכה קירוי... ומה אם השוורים והעגלת ביחס לא גישו לארבעה מאוחר? עדיף שחתחותם לישר אמתהם בתהייל ולשלב עוד אמתהם בעביס לרווח... ובון שאן מנתה את אשוןך לך אהה וושי את הכסף. נ, למה אתה מוכחה?“

הוא הורשע במרירות תרבוחהיבת והחתחת את אברהים באבעזר. בשעה שנשאו את אסיה מוחסורת הכהרה לחדרה הנויות, והוביל אברהים בשנית את העגלת הרותמה לשער הנorth, עלייה מיטהה של אסיה והשמכה, להאן והחדר. אלא שהഫם אשל' געווום יואר מטה ומשם לטרויל שור המין כבר היה מבוגר וושוע. הקונסף אף טרוייל שור אתח אווריין?“ הוא כבר עשה את של' אמרו, ”בקושי מטה ליראות הוא שוואו“. אברהים סיכם: הוא חפן בידו את הכסף והור ליבת היזולדות. אתח האחיה בישורה לו שאשוו יליה. הרופא נקרה בדרכו במסדרון.

מיד הושיט לו אברהים את הכסף:

”אל גאנ ייטר דוקטור. חורה לוי!“

”מה זאת אסורה? כאן זה לא בתיהמוהו!... תראה, עשינו כמייט בילולגע. הניתוח נשץ קרוב לשעה, והצטנו את אשוןך.“

”וואל?“

”טוב, הילך מות. אגב, אם תניתוח לא היה מתבצע תוך כמה שעות, גם האמא כבר לא היהת ביבחטי.“

”או הילך מות, מה? וזה היה ב...?“

”כן, זר... מה זו כבר משנור? זיו אחרום. שניכם צעירים. נו אל תעמוד לי פה, לך לבפר שלך ותשלים את הסכום... אתה צריך להשיג עוד מאה עשרים לרוחות!“

”אםפה אונ אבאיא לך את בכחת, אדון דוקטור... אין שם סכמי.“

”קלו הריך והעמקן של מטנה ג'נקרוסטאן הפק בהאותת לתפקיד: מה זה אמרו להבייע? אתה מנסה לرمותה מהisha? חבל על הדיבוריים. אשוןך

—Hadi, dabannun altını öpeyiim... AsİYE'de bekleyecek hal kalmadı. Çocuğu da bir şey olmadan ne ideceksen etti— dedi.

Cankurtaran parayı teker teker saydıktan sonra eliyle itti.

—Çocuk musun yahu?.. Yüz otuz liraya sezeryan yapılır mı? Al parımı da bir ebeye git!—

—Ebelelden hayır yok, doktor bey... Bir öküüt sattım, bu kadar verdiler.—

Bu aralık arсадaki AsİYE'nin bağırışları, doktorun açık penceresinden içeri girdi. İbrahim'in yüzünde bir korku, Cankurtaran'ın dudaklarında tuhaf bir kuvrıntı belirdi:

—Öteki öküütle arabayı da sat, belki dört yüzü tamamlarsın...—

—Ne istersen vireyim doktor. Hepsi senin olsun... Hadi sen AsİYE'yı daha çok bağırtma...—

—Dur canım... Ya öküzlerle arabası dört yüz etmezse?.. Sen bana daha iki yüz yetmiş liralık bir senet imzala bakıymış... Ben karımı ameliyat ederken sen de gider parayı tedarik edersin. Haydi, durnal—

Acele bir senet yazdı, İbrahim'e parmak bastırdı.

AsİYE'yı baygu bir halde ameliyat odasına taşıırlarken, İbrahim, tek öküütün sürüdüğü arabayı, üzerindekى yatak, yorganla birlikte tekrar yeni hana götürdü. Fakat bu sefer hepsine birden yüz ellî liradan fazla veren çıktı. Sağ öküüt zaten ihtiyar ve yayıldı. Alıcılar söyle bir sağlığını yoklamaya bile lizüm görmeden: —Kocamın gayrı, yüz kayme bile etmez!— diyorlardı. İbrahim buna da razı oldu. Yüz ellî lirayı avucunda simsiği tutarak doğumevine döndü. Bir hastabakıcı kendisine karısının kurtuldugunu müjdedi. Doktor onunla koridorda karşılaştı.

İbrahim hemen elindeki paraları uzattı:

—Fazla etmedi doktor. Hakkını helal et!—

—Ne demek o? Burası imaret değil.. Bak, alın teri döktük. Ameliyat bir saat yakun sürdü, karının da canı kurtuldu...—

—Ya çocuk?—

—Çocuk ölmüş. Zaten birkaç saat daha müdaħale edilmeseysi, annesi de yolcu idi.—

—Çocuk ölmüş hal Erkek miymiş?—

—Erkekmis.. Ne olacak?.. Yenisine sağlam. İkiniz de gençsiniz. Hadi, sen durma, köyüne git, dört yüzü tamamla... Daha yüz yirmi getireceksin!—

Nereden buluyum doktor bey!.. Mümkünü yok.—

Mutena Cankurtaran'ın tok ve tathî sesi birden sertleşti:

—Ne demek o? Adam dolandırmaya mı çıktımız? Çok laf istemem. Beş gün sonra karın taburcudur. Yüz yirmiyi getirir, karımı alırsın. Para gelmezse çıkarmam, her

רואה את הכסף אני לא אשחרר אותה, ואכח נסף על כך עוד חמש עשרה לירות לכל ים שהיא תשרף פה!
 לא הסתייע בידו של איברים להשיג את מהה וועשרים הלירות, והרופא אכן לא שחרר את אשונה. בעבור בשוע שב העזר לרופא, אמרו: “מחר הוא יריד מהה שחייב שולץ מהה וועשרים הלירות, ומורתניש מאה תשעים וחמש לירוד. כל עוד לא באית את הכסף לא יוכל לתקן את אשתק. וכעבשו תסתכל מפה!” צוח, ולא אפשר לאברם לבקר את אסיה, ולו להרעיון.
 אימה הוררת של איסיה והיינעה עם הזרחה מלבילה, והשתיהם החליטו לטור לבתיהולות ולחקת הנערה בכוח, אבל האחות הראשית וסיעיטה דרשו מוקן לעובדת המכובד, ואילו, תא אסיה, שחתפקה לזרת מטיסטה להגעה למדרגות, כבוז בשתי טירות לזר והשכיבו במיטה. כדי שלא ישנו מקרים מעין אלה הן לקרו ממנה את ברורה ונולא ואום ממוקם בטוח.
 אברם והו ליום נסף את מלאת הדיש, שההוארה עד אז, וננה לודקתו ג'קופוטא;
 “אדון Doktoro!” אמר, “גם אם אני אמכור את כל הבית ולא יהיה לנו מה לאוכל בחורף אני לא אצליח להשיג אפילוי חמישים לירות... אמי מהחן, תחויר לי את אסיה ולך מפה.”
 “אהה פטפן גדול אהם הכהריים, בעיטם כלובם נוכלים... אסרו להאמין למליה שיוציאת מהפה שלכם. איני לא אחויר לך את אשתק לפני שתבוא. מאתיים ווערטס ווערטש לירוד!”

“אוון דוקטורו, הר היילד היה מות בכללו... על מה בדייק ארבע מאות לירות? “חמתן לי על החביבות. ואל תשכח את חמש עשרה הלירות בכל יום אשפפה... אין בזאת שם חביבות. קידום, יוש פפה!”
 שב חור אברם לבר ביר שראה את אסיה.
 חלפו כשבועיים ממועד הניתוח. לדוקטור ג'קופוטא לא הייתה כל כוונה להעניק טיפול חינמי לכך לאיש, אך אווח חלל אלבד הקומו באשרות שאיבריהם שיגר או בעם את הכסף. הוא פיטר את אהת מועברות בתייהולות והחל להעיטך תחתית את אסיה. העיטה אמאלה, שוטם תואושה גורגהו, ואצלת ליטרוף אוות רופצוף, לפנות את האשפה ולנקות את המורקות מבוקר עד ליל ולנפה מאומה ולות החתחנו. פִּינְגָּלֶה וכותנה כווננה קערת-שרוילם.

מכיון ימים אחדים נסיו אימה ההורגת של אסיה והזודה מקובלת למלאה פעם נספת. הן באו בתייהולות, ובעת שחווחה עימה, בביטול מסרו לה זוג מכנס שחשטיינו מתחחת למפעחות ראשין. הנערה התלבשה בחדרהישרים וויליטה את ראשה. בעת שיצאו השלוש התעוורר השדה של אהת העבודות: היא לפתח את זרועה של אסיה

fazla kaldığı gün için da ayrıca on beş lira alırımlı!—

İbrahim yüz yirmi lirayı denkleştiremedi. Cankurtaran da kadını sahiben vermedi. Bir hafta sonra tekrar doğumevine gelen delikanlıya:

—Şimdi borcun yüz altmış beş liradır. Yarın yüz seksen öbür gün yüz doksan beş lira. Parayı getirmedeke karımı alamazsin. Haydi, çek arabanı!— diye bağırdı, bir kerecik olsun Asiye'yi görmesine de müsaade etmedi.

Asiye'nin analığı, Makbule yenge ile danıştı, gidip kızı zorla almaya kalktılar, fakat hastabakıcıları başhemşire bunları kapı dışarı etti, merdivene kadar inen Asiye'de, iki tokat vurup yatağa yatırdılar, bir daha böyle şeyler olmaması için elbiselerini alıp kılıtladılar.

İbrahim, kaldırılması geç kalan harmanı bir gün daha boşlayarak tekrar Cankurtaran'a başvurusu:

—Doktor Bey!— dedi. —Bütün ekinimi satsam da kışın aç otursak, gene elli lira bile denklestiremem... Kurbanın olayım, ver Asiye'yi de gidelim.—

—Çok konuşuyorsun. Siz köylüler zaten hepiniz dolandırıcısınız.. Sizin Allah bir dediginize inanmamalı. İki yüz yirmi beş lira getirmeden karını alamazsun!—

—Doktor Bey, çocuk da ölü çıktı zaten... Dört yüz lira nesine bunun?—

—Elimde senedini var. Fazla yattığı günler için de on beş lira... Bu işin yalani, dolan yok... Haydi, çek arabanı!—

İbrahim yine Asiye'yi göremeden köye döndü.

Ameliyattan beri on beş gün kadar geçmişti. Cankurtaran'ın hiç kimseyi bedavadan beslemeye niyeti yoktu. İbrahim'in para bulup getirebileceğinden de ümidi kesmeye başlamıştı. Doğumevinin kadın hademelerinden birine yol verdi, onun yerine Asiye'yi çağıştırmaya başladı. Hala kendini toparlayamamış olan kızcağız, Amerikan bezinden, paçaları bağlı bir donla kısa kollu bir gömlekten başka sırtında hiçbir şey olmadan, sabahtan akşamşa kadar yerleri siliyor, çöpleri taşıyor, tükiiriük hokkalarını temizliyordu.

Birkaç gün sonra analığı ile Makbule yenge Asiye'yi kaçırmaq için yeni bir teşebbüste bulundular. Doğumevine gidip giysi konuşuyormuş gibi yaparak, pesteşemalarının altına sakladıkları şalvarları Asiye'ye verdiler. Genç kadın apteshane aralığında giyindi, başını örttü, hep beraber çıkarlarken hademelerden biri işi çıktı,

tam sokak kapısında AsİYE'nin koluna yapıştı. Bunun üzerine hayli zorlu bir çekişme başlandı. İki tarafın arasında kalan ve kolları kopası zorlanan genç kadın avas avas bağıryordu. Bu sırada yetişen bir hemşire, hemen AsİYE'nin başından peştemalını çekti, bunun üzerine ihtiyar kadınlar daha fazla zorlamaktan vazgeçip, yüksek sesle ilenerek uzaklaştılar.

Ertesi gün İbrahim erken doğumevine geldi. Doktorun karşısına dikildi. O zamana kadar kendisinde hiç görülmeyen bir tavırla:

—Doktor Bey— dedi, —harmanım yüzüstü kaldı, evim perişan oldu. Sen bizim karyarı veriyon mu, vermiyon mu?—

Onun bu halinden kuşkulanan; fakat renk vermek istemeyen Cankurtaran, önungdeki bazı kağıtları karıştırarak, başına kaldırmadı:

—İki yüz elli lira getirir, karımı alırsın! Fazla istemeyeceğim— dedi.

—Yani sen şimdi AsİYE'yi vermiyon mu?—

Cankurtaran daha yumuşak bir sesle:

—Söyledim ya kardeşim, parayı getirmeden veremem!—

—Al öyleyse senin olsun. Köyde kar yok değil a! Hayrımı gör!—

Kapıya vurduğu gibi çıktı. İki adım ötede, duvarın dibine sinmiş bekleyen AsİYE'yi görmeden merdivenlerden indi gitti.

AsİYE'nin işleri gece yarısına doğru bitti. Apteshaneleri, mutfağı silip temizledikten sonra, koridorun bir köşesinde bir perdeye ayrılmış küçük aralığa girdi. Yere serili duran yatağına uzanarak, kırılı, çarşafsız yorganı üstüne çekti. Koridorun sönük gece ampullü perdenin içine de los bir ışık veriyordu... Kapkara gözleri, tipki karnında ölü çocuğu ile gelirken arabada olduğu gibi, fıldır fıldır dönüyor, sanka beyaz tavanda bir şeyler arıyordu...

Birdenbire fırladı. Başucundaki küçük pencereyi açarak aşağıya baktı. Bir buçuk adam boyu vardı. Amerikan bezinden donuya gömleğinin üstüne bir şey almaya bile düşünmeden, yalınayak, aşağıya, bahçeye atladi... ve o anda dudaklarından fırlamak isteyen feryadi yumruğuyla zor zapt etti. Müthiş bir ağrı, biçak sokulmuş gibi karnından balıqlarına ve omuzlarını yayılan bir sancı, gözlerini kararttı. Eliyle kasıklarını tutarak yürüdü, sokağa çıktı, ağır ağır köyün yolunu tuttu. Şehrin dışında yol, büyük çayın kenarından gidiyordu. Karanlık söğütlerin arasından, kıyıdırı otlara sürtüne sürtüne, yılan gibi sesler çıkararak akan suların uğultusu, şehirden uzaklaşıkça kuvvetleniyordu. Hele çayın dönemeç yerlerinde bu uğultular; bir insan kalabalığının karmakarışık sesleri gibi yükseliyor, alçalıyordu. AsİYE

mesh על סיפה של דלת היציאה. בזירע נערוה מוחמת אלהוּה: הנרהּ, שעודה בתונן, עוקה במלואה רהּרָהן — כה בר היה הלחץ שהחפוף עליה משען בבריהּ, עד שורוועתיה כמעט שונטיש מועליהּ. האחות שהספיקה להגע ביטימי משכה בהרףיען את המפהותה רואש של אלייה. משום כך הרפו והקנות מאוזיתן והחרחקו מהמקומות, מנוגדותות בכול קולות.

השכוב לਮורת הגע אברהים לבי-היילוּת והחטיב אל מול הרופא:

“אָדֹן דּוֹקְטוֹה,” אמר בנימה לא אופיינית לו, “הַדִּישׁ תָּקוּעַ לְגַמֵּרִי וְהַבִּית מַתְפָּרָקֶן. אתה מוחור ל’ את אויאַהָה לאָ?”

הרופא גוּקְסְטָרָן בhalb משחו מנהרצחו של הנעה, אבל נהר מל הסגירות רגשווין; אז שפש אבְּרָהָם מוככים שיוי ווענ בעניך בתקד: כה:

“תְּבִיאָ מאַתִּים חֲמִישִׁים לְיוֹתָה וְקַח אֶת אַשְׁתָּךְ יְוִתְּר מָה אָנִי לאָ אַבְּקָהָן.”

“אתָ אַמְּרָתָה שְׁעַשְׂיוּי אַתָּה לְאָ מַוחָרָל אָתָ אַסְּרוֹהָ?”

לפי שבאי את הסקסְטָן!

“כְּכָה? אָוְהָא הַיְהָה שְׁלָךְ וּוֹה. כָּאַילְ שְׁרָתָה בְּחֻרְתָּה בְּכָפְרָתְהָדִשִּׁן!”

אברהים יצא ברוקית'זאלט, ייד במדרגות והלך בדרך לב' השבחה באסיה, ישיבה ואוֹהָה עת מכועצת לרוג'ל הקיר מבמרקינה משם.

מטלה תה של אסיה הסתימיו לקראת החוץ. לאחר שעקתה את הדריה-הורותים והטבה היא בנטה להלל הקטן שמאחוריו הפגנה, בפינת המסדרון, השתרעה על המזרן הירושע על הרצפה והתקבחה בכיסו המיטה והמוות נטול סקי. מנורת הלילה ההייורה שבסמוךיו הפעיא אוֹר קְלָשׁ מבדך פְּרוֹדוֹ... עיני-ההפט השוואות של אסיה הסתחררו במחריות בחוריון; דומה כי חישפּוּ דברמה בתקראה והלבנה, ממש כביסים באואה בעגלא, סע לידה מכת בחרהמו.

לפְּעָעָם קומה מקומונה. היא פנתה את החלון הקטן של צליצה והבטה מטה. של סדים והש הדריך בינו ובון הרקען, בל שאף עטללה על דעתה ללכש בדרכה מעל התהוניה והគותונה שלבשרה קפזה אסיה מטה, בROLיליה החופת, לנ... בקשוי רב עליה ליסן באגורפה את הועקה שוחשנה להימלט מפייה. כמובן וזה כנעישת סכך ההפשס מבנעה לשוויה וכחפה, וויריפל את עיניה. היא יצאה לדרך, ולפתות מפשעוויה, והוללה צועדת אט אט בכיוון הכבפר מוחץ לעיל השתרעה הרוך לאוֹר גנדת הנחל הדול, והמס הרים ביבוה לעובית האפלות לחוכת הממותה של לאוֹר הגה, והפיקי אונג תנעעם רחש כשל נסיפות נח'ש, אשר העת עצם עם החרחוק מהעיר. בפרט ביפויויל החול בגר הרחש והטעמם חילופא, כה הדרדים נפוחלים של המון סואן. האב הנוקב שבבנתה העמיק בכל שומשיכה אסיה בצעידה, ומושל לא הצליחה להקל אונגו.

ולפוגנו בזיהה רכנה לפנים וצדעה שחוותינו, מלמלת במויה עם איזושת מי הנחל:
"כיאל' חסורת בורות בכפה, הוה...
רטיבות חמימה וכחה ובה מבעד לאצבועתו שהבקו את בטנה, להלה את מהחונינו
הכתובה שלה וקללה בWORD דיקטורי. כאיש הבהיר ברכך אsieה והא החשיה את
צדעריה. רכונה לפנים היא התקדמה, כמעט ריצה, צעקה בקהל הולך ונוגה, שהשתלב
בשאון יי גונל למנה, והופשט דע צמותה העברות וללי' המדריך שלמשנאלה: "כיאל'
חרשות בhortות בכפה, מה?". הדם שניגר מפצעה הפתח והリスト את כפות רגליה. חול'
דבך בה, והותר נקודות אפלויות בקרקע.

משהנגייה לפאי הכהר כבר היטלט ראה לא' בריכה, אך חסר' זאת ויעשה
זעקהה — זעקה חיית פרא — את המרבוב: "אנלו חסורת בורות בכפה, הוה?!".
כאשר הגיש אליה מצאהו מפתלת ומונגללה על הארץ. מיד אוחזו במותניה ומשואה
משם, ואולם עוד בטרם עלוחה שרור נפחיה אסיה את נשמהה.

yürüdüük karnında artan sancı elliye bastırıp boğmaya muvaffak olamayınca iki kat kıvrılıyor, öyle yürüyor ve çaydan gelen seslere uyarak: —Ya... Köyde kari yok değil al...— diye mirildamiyordu. Karmında tuttuğu parmaklarının arasından Amerikan bezi domunu ıslatarak sızan ilk, siyah bir yaşık bacaklarına doğru süzüldüyordu. Bunu fark edince daha hızlandı. Koşar gibi öntüne eğilerek ilerliyor, gittikçe yükselen ve sağdaki çayın uğultusunu karışarak söğütlerin tepelerine, sol taraftaki bayırın kayalarına kadar yayılan bir sesle: —Köyde kari yok değil al...— diye haykırdı. Patlayan yarasından sızan kanlar ayaklarını ıslattığı için tabanlarına kumlar yapışıyor ve yerde kara noktalar halinde izler kalmıyordu.

Köyün kuyısına geldiği zaman, kıvrıla kıvrıla başı dizlerine yaklaşmıştı. Böyle olduğu halde, vahşi bir hayvan gibi: —Köyde kari yok değil al...— diye bağırsı ortalığı çınlatıyordu. Bu sesi duyanlar evlerinden fırladılar. Yanına vardıkları zaman Asya yere yuvarlanmış, debeleniyordu. Hemen kucaklayıp götürdüler. Fakat sabaha çıkışmadı.

אדון "ראש-מלון" יוליו באני

מאספרנטו: שאל שמר

אספרנטו היא שפה מוחכנת, ניטראלית וקליה וחוסת ללימודו, שנוצרה לפני כ-120 שנה על מנת לקשרת בז'ילאומית. מאה ועשרים היא חיה וממשגת, למורו של לא-לאומיות להציג את מוסרתה העיקרית: לשמש שפה בין-לאומיות רשמית בעולם כולה, שפה שנייה של כל ביביארדים.

ופנסיו היה ניטראליותיו חזק, והוא הಡוקן בבל לילם חזק, ללא הגזים, איגוד האלים מבוסס על מספר מעש יי-יד להלמה והוספה ב-50 קידומנות וסימונות אירופיות עיקריות, המשמשים גנוזות לעילויים וסימונות מודורות. היא אכן משלימה והחיזקה בעילם שאפשר לארוך תקופה כמה חודשים.

מספר דוברי השפה עמדו מוקד מבעוד מזמן, אספאנטו משמשת בכל תחומי החיים, כולל באינטראטיב, כמו השפות הלאומיות. צער השפה הוא יהויה דר אל-יעוד לחוויה, שחר לפולין בבחאה ה-19. בשරואלה תחריקת פיעולות של דובי ספאטינו, כל מפנסישן שבעוני בתאל-אב. וכך מדבר השפה מתקירה מעת לעת, בפעם הראשונה בדור, קונגס בך-אמני גודל של דברי השפה מתקרים בכל שן בערך אחרה עוגעל (בשנת 2000 ענד היכנס בתאל-אב). בכניםוטס אלל, עם במסבש בעבורם ימים, מאשורה אספאנטו לא-לאי המשמשת לפחות להרשה של אווזו חוץ גבולות ושם. הם הושם ואשותיהם למן משחה אותה נגלה... והינטנסים ככלים ארערעים מכל הסוגים, כמו הרצאות, דינין, הופעות מוסיקליות ואמנויות, טילים ומסבאות, ושוחחותפס בדים בני כל גוונים, ובויל עשווה אך ורק בשפה המשותפת לכולם — אספאנטו, מלבד נערכים בברברהעלים, לאורך כל השנה, מפגשי אספאנטו רביים, קיטסנייתה, הן מקומיים והן בינלאומיים.

בכל שנה יצאים לאור כמה מהות ספרים חדשים בספרנס (מקור ותרגומים). אספאנטו שמשת (במידה צנעה...) נשר והצטיין בשם "קיטסן": יצירות שונות מהתונוגות שפותה כמו אספאנטו ואילאנטיה לשפה אחרת באבעיטה אספאנטו בנים מותון. כמה ספרורים של שלום עילבם תרגמו מאספרנטו לטינית.³⁰

- על אספאנטו בוויקיפדיה: אספאנטו/השפה באספאנטו (מקור ותרגומים)
- האגדה לאספאנטו בישראל... (נשר עטם "קיטסן")
- הראונן העולמי לאספאנטו: <http://esperanto.org.il> (באנגלית, מילון)
- פורום עברית: <http://bit.ly/9VLL6Q> (באנגלית, מילון)
- לימודי אספאנטו באינטראטיב: <http://he.lernu.net> (בערבית, מילון; חלק)
- האגדה לאספאנטו בישראל... (נשר עטם "קיטסן")
- הראונן העולמי לאספאנטו: <http://en.lernu.net> (באנגלית, מילון)
- לימודי אספאנטו באינטראטיב: <http://reta-vortaro.de> (AMILON)

קורופורה:

<http://donh.best.vwh.net/Esperanto/Literaturo> -
<http://tekstaro.com> -
<http://steloj.de/esperanto/verkoj.html> -

יוליו באני (Julio Baghy) (1891–1967) היה מגולח הספרות שכתבו בשפה הביקלאומית אספאנטו. הוא נולד בוגנניה ולמד אספאנטו בשנת 1911 (בגיל 20). במקצתו היה שחן ובמאי. הוא התחליל היזות פעיל בתחום אספאנטו (בעיקר בטורקיה ובספרד) והיווה בסבירו בשבי הרוטי במשך 6 שנים, במן מלוחמות העולים הראשוניות.

ב-1920 הוא שוחרר וחזר להונגריה. אז המשיך בפעילות להען השפה הביקלאומית: הוראת השפה, יי-ירוב ספרי-לימוד ופליות הספרה. אז הוא החל גם להזכיר באספאנטו: בביביאניאים שונים ובפרסום ספרי מפוריר עשו. כמו נובלות, נובלות, ורמינות ודרמות באספאנטו. גולגולת התבבלטה עיקרית שראה כתוב. כמו מסטריו ווגרמו לשנות שונות. ביחס עס עוד כמה פעילים הוא יסד ועריך את *Mundo Literatura*, ביטאון ספרותי אספאנטו. ביל עיריו הוא גם רב שרה גונולות בהונגריה.

ונשאיס שבאו לידי בטוי רכ ביצירתיו הם הוותיק השבי בסביבה, האשפה לשולם והונטיה אונשיטה.

וחכל לקראו מיצירתיו, באספאנטו, באנטוניאנו, לאחר מכן, באספאנטו, באנטוניאנו, <http://egalite.fw.hu/baghy> (אנטוניאנו "ראש-מלון") מופיע בספריו *Sinjoro Melonkapo Migranta plumo* (קלמוס נגבי), שייאר לאור בשנת 1929.

האיר לחוק מודעת פיסומת לתנירים של Esse, משנות העשרים של המאה הקודמת. קישור: <http://bit.ly/c7q3Xx>

Unu el la plej simplaj figuroj estis sinjoro Melonkapo. Tiу ĉi nomo, moke donacita al li de liaj kolegoj, iom post iom preskaŭ forgesigis la oficialan. Nur malofte oni memorigis lin, ke antaŭ dudeksej jaroj li estis baptita Kazimiro Georgo Precko. La altruditan nomon li portis kun sama tolero silenta, kiel la ŝargojn de la ĉutaga vivo.

Li estis modeste salajrita skribisto ĉe la departementestro. (Ho, la sinjoro de partementestro estas vere altrangulo. Li havas kalešon kun du paroj da pursangaj ĉevaloj, kaj li povas pruntepeti eĉ la aŭtomobilon de lia grafa moŝto por eventualaj ekskursoj.) Sinjoro Melonkapo — ĉar de nun ni nomos lin tiel en la rakonto — havis sensignifan malalan staturon. Lia ronda kapo kun haroj ĝisradike konditaj, la malgranda pinta nazo, ĉiam ruĝa kaj ŝvitanta, la senĉese palpebrumantaj okuloj fulgongraj kaj senesprimaj, la trajtoj en plena disharmonio aranĝitaj de la kaprica mano de la naturo, donis al lia vizago komike seriozan aspekton. Li ŝajnis pli simpla, sensignifa ol estis efektive.

En lia naiva animo naskis la vivo tri dezirojn. En komenco li mem ne koncis ipli ili. Poste la sanĝoj fariĝis revoj kaj iom post iom la revoj evidentigis realigeblaj deziroj. Tri modestaj deziroj de modesta homo: ofico por certigi la ekzistadon; edzineto bonkora por dividli la zorgojn kaj infano ridetanta por doni felicajn minutojn post la grizaj horoj de la laborejo.

Memkompreneble ĉio dependas de la providenco. (Ho, providenco, kiom multe oni postulas de vi!)

Li estis enamiĝinta, sed konforme al la provizora ofico. La amata idealo estis servistino ĉe lia dommastro. Knabino kun ruĝaj manoj kaj kontuzitaj kubutoj. Ŝi ĉiutage vejis lin, alportante kun granda bruso du bulkojn kaj duonlitron poteton da laktoto per matenmanĝo. Ŝi zorgis pri lia mizera kamero, kiun li nomis plenkontente "mia ĉambro".

Kelkfoje, dum la cindrulino de la domo lerte manumis la balailon, li sidis en la sola kaduka fotelo, kies risortoj jam delongo trapikis la ŝtonon kaj kiam la knabino honteme mallevis siajn okulojn por ŝteljeti rigardon al la sinjoro de la kamero, li ĉiam respondis bonkore per embarsa ridejo. Foje li fariĝis tre kuraga. Li stelis kiseton, apenaŭ senteblan.

Lia amo estis laŭregula: en komenco ridejo, kaj poste — kiseton. La kisoj plioftiĝis. Ili jam ne estis plu ŝtelitaj. (Laŭregule estas ja, ke nur la unua kiso estas ŝtelita.) Kion mi rakonto pri ilia amo? Ĝi estis simpla, ĉiam ripetiĝanta historio de ĉiu amo, ĉar foje ... dum bela atiūta vespero ... Eh, mi ne volas paroli pri tio.

Oni diras, ke nuntempe ne okazas mirakloj. Granda eraro!

En iu mateno la bonfaranta morto silente fermis la palpebrojn de maljuniginta

אדון "ראש-מלון" היה אחת הדמויות הפ湿ות בוויטה. כינויו היה, שהחכם לא עליידי מעתה, אטיאס השכיה כמעט את שמו הרשמי. רק ליתר טוירות הוכירנו לו כי לפני שנים ושתים והובל בשם קיירין גיאורג פרץקן. הוא סבל בקש את הבני שונכהה לעין, בידוק כמו אות עילם של חץ או חומץ. האדון ראה מהלקה והוא באתם רסדר. יש לנו יותר של טיסות עזיז, והוא יכול אף לשלוט — את המוכנות של וודימעלתו הרוון לצורך טוילים מוזדים. אדון "ראש-מלון" — כך נקרא לו במלוך הספרות — היה נמנזקומו. ראש הענגל, שעשו גור עץ לשושן, והוחסם הקפע ומחרוז. תמד מעז ואדם, עזיוו חסורת המבנה, והחוות והמצעות לא הפסקה, קוּרִפְּנִי הַבְּלִתְּרִירָמִיּוֹן שִׂירָה זַיְהָגְנָמִתּוֹתָן הַטְּבָעָן, אלה שיו לפניו חוות ציינית-קומית. הוא דמה פשוש וסדר-יחסיות יtier מפה שעה באכמתה.

היום הולידו במושג ההמונה שלוש בשאלות. החלטה הוא בעצמו לא היה מודע להן. אחוריך הלהומת הלהלה הבכו ללהמותה בהיקן, ואטאט התבררו כMESSALOT בנותה הגשומה. שלוש משלאות צנעות של אדם צנע: משרה כדי להבהיר את קיומו; רעה טובתלב כדי להלук מעה את הזרות וליד מחיך שיבך לו רגיע אושר לאחר שעתה העזורה האורחות. מובן מאליו שככל תלוי בנסיבות העלינה. (הן, השנהה עלינה. דרישים מכך לכיך הרחוב!)

הוא היה מאובך, אך היה זה בהתחאם לשמרתו המונית. אוחזתו האדיילית הייעירה מושחתה של בלירוביטש ש... נעה אופורטוניסטי ובובלט-מרקטס. לו יוס היא ערערתאותו, כאשר הביאה ברעד גדול שועט למחרוזות וסיר קופן עם עץ לטר חלב לאוותה-הברוקה. והוא דאגה לקטונו הלאב, שאתו כביה בספטוק רבע "הדר".

לפעמים, כאשר הלכילות של הבית האוחז בימיונתו בנטאטיא, הוא יש על הספה הריערה, הרוינה, שקיפיצה כרב מובן דקרו בתה, ובאשר הענוה השפילה עיניה בירישנות כדי להגניב מבט לעבר האדון קרטשון, הוא שיב לה תמד בחיזוק נבוך של טובילב. פעם היה פאץ' מאה. הוא נישק וואה בונגה נשיקות שבקיוש הרושה.

אהבתו התנהלה כפי שנראה: ראשית חיוון, ואחריך — נשיקונה. הנשיקות נעשו תוכפות יותר, הן לא היו עוד בנגנה (הלא נהוג שرك הנשיקה הראשונה היא בנגנה). מה אפשר על אובטח? היא הייתה פשושה, הכרוניקה החמודית וההורת שונייה בכל אהבה, כיון שעפם ... במותך ערב סתווי פה... או, אני מעוניין לדבר עלך!
אומרים שבימינו לא קורים נסם. טענו גוללה!
בקור אחד המות המציב עצם בקש את עפפנייה של תולעת-המסמכים המוקינה.

aktovermo. La vakantan oficon okupis mia heroo Kazimiro Georgo Precko, dank' al la bonvolo de la departementestro. (Jen, multfoje estas utile kun humila riverenco saluti la altrangulojn.) Tiamaniere la providenco plenumis la unuan deziron.

La nova situacio aligis eĉ la sintonon de liaj kolegoj. Ili ne kuragiĝis plu nomi lin sinjoro Melonkapo. Ankaŭ li mem aliformigis. La harojn li lasis kreski ĝis tia longeco, kiu ebligis fari latimodan frizuron. Kun troa zorgo li penadis bantumi elegantajn kravatojn el multkoloraj rubandoj. Eĉ lukson li permesis al si. Li mendis du novajn vestojn. (Unu estu por la festotagoj kaj la alia en la oficejo por konservi la oficialan dignecon!) Li farigis incitemon en la laboro kaj pli atiudacis en la revado.

Li pensadis pri edziĝo. Multfoje li rememoris pri la knabino kun rugaĝ manoj kaj kontuzitaj kubutoj kaj la fantazio vagadis ĉiam pli kaj pli malproksimen. Li jam vidis sin kun infano rajdanta sur liaj genuoj, kiam la hometo per gracaj manetoj tordas lijan lipharojn ...

Havante novan oficon li luis ankaŭ novan loĝejon. Nur malofte li rekortis la mod-estan idealon. (Hja, malnova vero, ke la ofico donas multe da laboroj, precipe, se la amata persono ne plu konvenas al la nova situacio.) Verdire, la amrilato de la mod-este salajrita skribisto tute ne placiĝis jam al la sinjoro "oficisto".

Sed venis la providenco boniĝance (gi venas ĉiam boniĝance) kaj kondukis lin al amuzudo dum la lasta tago de la jaro. Tie li konatiĝis kun instruistino, kiu ne havis tiutempem postemon. Si estis grizokula, malaltfrunta kaj largbuŝa fraŭlinio. Tuj evidentiĝis, ke la sako trovis sian fliton.

Li zorge rigardadis kun oftaj palpebrumojo la delikatajn, konturojn de la blankaj manoj. (Je Dio, ŝi havas vere belegajn manetojn. Tiajn manetojn havas nur la sinjorina moŝto de la departementestro. La dzo zorgu pri la saneco de ambaŭ!) Li ebruiĝis de la odoro de ŝiaj pomaditaj pajlokolaroj haro kaj en lia animo malheligis la bildo pri la ruĝmana, glathara idealo.

Li komencis babilonad. Li parolis pri sia ofico, pri la nova salajro-altilo, pri la nova skribisto, kiu estas terure impertinenta. Foje li kuragiĝis rememorigi lin, ke antaŭ nelonge sinjoro Kazimiro Georgo Precko estis ankoratǔ skribisto kaj oni nomis lin sinjoro Melonkapo. Terura impertinenteco. (Sed kion fari, la nova skribisto estas nevo de la departementestro. Ho, se li ne konsiderus altvulnera la amikecon inter li kaj la sinjoro departementestro, tiam li punus severe la petolan, senpriplensan junulon.) Li parolis kaj parolis, ĝis fine li decidis kaj — svatis la fraŭlinion por si.

Iom mirante, iom surprizite pro la neatendita atako (Dio donu tian atakon al ĉiu fraŭlinolo!) iom ruĝigante ŝi donis respondon: jes!

Baldau okazis la edziĝa festo en intima familia rondo. Sinjoro Melonkapo — par-

את המשרה שהופנה אליו ניבורן קיימיר נאגור פרזקען, הרות ליצינו הטוב של ראשהמלכה. (הנה, פעםם רשות מועל בך שלום או רמיידראג בקיית קייה בהכונעה.) וכך השימה ההשנה העלינה את המשאה הרואה. המבוחנת ששה פטיל את ייסס של מיהו. מה אל היעו להמשך לבנותו און "רא-א-סְלָמְלָן". גם הוא בעצמו השתנה. הוא אפשר לשערתו ולמהו עד לאווך שהסתיק לו לשישית סקרות ואונטי. והוא האומח רורי-על-היריה לקשור עיבתו אלגנטיות מסדרים סונגוניים. גם מותרת הרשה לעצמו. הוא הומן שי בגדים חדשים. (אור להנס ווישן לשלדר, כדי לשומר על הופעה רשמייה מכובדת!) הוא נעשה מרINI בעבורו ונעו תhor בלחומותה.

הו רוכב על ברכיו, כאשר הפעוט מכוח את שפמו של האב בידיו הקטנות החנויות ...

משוחרר החדש איפשר לו גם לשכנו דירה חדשה. רק לעילו רוחקות גש את האידיאל גאנען אונ, אהם שוה הא, שמשהרה מספקת בוגודות ברוחו, נבירך אם האדם האהוב אינט מתחאים יותר מלבד החדר. למן האמה, ייסיס האהבה של הכתבן המשתכר בעניין,obar לא מציאו חן בכל בעין אונן ה"פֿקְדָּן". אך לרובה המל גונגה העשנעה האוניה (הא כבוד מיניהם לרובה המול) והובילו אותו לבלויים האחורי של השנה. סיס האבר מורה של בעליה באתה עת. היא הייתה אפורת-יעיינ, מנוכת-מצח ובולפת רחה. מיד התברר שישק מנת אטה של.

הו השתקה ביחסותה, בעינוי שמצמצם הוכחות, על החותובים העדרניים של הדיס לבנותה (אלוהים, יש לה באמון ידיים קטנות יפות כל-כך. יידיים כאללה ש רק להוד מלילה אונת ראש-המלחלה. אלוהים ישו על הבאיות על שעריה!) והוא השתתר מרוחו של שעיה, עשבו כלה וגעמישת בתמוקם. בנפשו כהה והותנה של האידיאל קל-הישיר ואודם-היריים.

הו החל לפלטט. והוא ידר על שערתו, על הטעלה החדשה בסבב, על הכתבן החשוף להחריה. פעם הוא העו להזכיר לו שעד לא מומן אונד קוימיר ניאווג. פרזקען היה עידין כרבן וכינו אותו און "רא-א-סְלָמְלָן". חצפה מחרידה. (אך מה לחשו, הכתבן החדש הוא אחינו של ראייה-מלכה. הו, לולא החשיב את החברות בין לבן האון ראייה-מלכה כבהת-יען, היה מעוניין בחומרה את העיר השובב קל-הדרעת.) הוא דבר ודיבר, עד שלבסוף החליט ו — התשדר עמה.

קצת מתפלאת וקצת מופעת עקב ההתקפה הבל-צפורה (אלוהים, זמן התקפה כו לכל עלה!), השיבה לו בהסכמה קלה: כי — מן קוצר אתריך נערך טקס החותונה בחוג המשפחה הקרובה. און "רא-א-סְלָמְלָן" —

סליחה! (כמעט שכחתי, שהוא כבר פרצק כמו שפה בים האשא).
ברבע שבעבר הער נשאה מוי ים, לאdon קון אה, שטי לחמניות וסרי קון עם חצי ליטר של לב — המשרתת אודומתהיידים, חבלותה-המופקסים ו... אודומת-העינים מהבכי במהלך הלילה.

כבר נדמה היה שהשגרה העלינה מלאה רק חלק מן המשאלות של גיבורנו (שבבל אנשי קזיר רוח הכל רואת צח עשי), כיוון ששאלהו והמונתקה בורה אל ההשמה. את השטן שבתיב אל הרץ צחוק של שמייל. הכל היה בסדר. סיפיק צניע וחיים מושפעים שלווים אפיינו את חייהם-המשמעותה של... גם המבוקח הכספי השתפר לאחר שאשתו קיבלה עבודה בבייט-ספר יסוד.

למרות הכל הרבה בומוש כאב סדי שייסר אותו ללא האפסקה. לעתים קרובות היה שרו ברכבה שוויה משעשעת רבתה. עיר בלתי ניתן לירוח רוח והיכים במעוגת. כאשר דברו בפנוי על ילדים, מיד התרגשות מורה לשלה כיסתה אותה עיניים בעמום. לא פסם קרה שעבעו מיטל בחרום, והוא עצר לרגע שטהף על פניו. בזידע שוב התהמק בעפייה בעיניהם והוחב לידיים הקטנות מכמה פעוטות בשבל סוכריות. לאחר מכן הוא רץ הרוץ ושוב מוחרב להרחב, כמו גמלט ממחשבה רודתתתתו.

חולפו ארבע שנים. פעם, בחודש נובמבר, בשובו מהמשרד במולך אוצר עארויים בעבורת, והוא העה עלי' באופן בלבד וניגל. והוא חיבק ניישק שוק אישתו בעדרונות, בכלל בדבקות, כמו בימים האשנים שללאה הדרונה, והרא הסתכלה עליו בפליאה. הוא התיישב ליד השולחן לשותת סל קפה. והוא חיך אל אישתו בשובבות בעודו ממצחן תדרי. מבטחו היה נוח, מלט' ומוחפש הבנה, אך היא לא יכולה להיות לנחש ממשמעו. — ש' לך מצב רוח מוחר הום — העירה.

במקום להסביר הוא והתרומות בקפיצה, אימץ את אשתו ניישק ואיתה.

— נו, מה אתה רוצה? — לרגע הוא והבון, והתישב שוב ליד השולחן. שקט. לפתח פרץ בעכוות. כמעט הפליה את הספל.
— מה עורך? — פתח את דבריו בביטחון עצמי מופז.
— על מה? ...
— אם אלוהים ייתן לנו לד... מקסים, עם שער מותלט...
— נ, הנה! אתה שוב שוחר לך חולם, שותמיד מסתומים בנזיפה מרעה לשואה.

donul (mi preskaŭ forgesis, ke li estas jam oficisto) — sinjoro Kazimiro Georgo Precko kvazaŭ naĝis en la maro de la feliĉo.

En la antauurba kvartalo al alia sinjoreto portis ĉiamatene du bulkojn kaj duonlitran poteton da lako — la servistino kun ruĝaj manoj kaj kontuzitaj kubutoj kaj ... okuloj ruĝaj pro dumnokta plorado.

Jam ŝajnis, ke la providenco plenumis nur parte la dezirojn de nia heroo (por senpaciemaj homoj ĉio ŝajnas esti duone farita), ĉar lia plej dorlotata deziro ne realiĝis. La silenton de la hejmo ne rompis ridado de infanaj lipoj.

Ĉio estis en ordo. Modesta kontentece, pacu kunvivado karakterizis lian familiann vivon. Ankaŭ la financa situacio pliboniĝis, ĉar elektis lian edzinon instruistino en elementa lernejo.

Malgariaj ĉio li animo havis sekretan doloron, kiu sensece turmentis lin. Ofte li pasigis longajn horojn en melankolio. Nedivinebla ĉagreno trancis sulkojn sur lia frunto. Kiam oni parolis antaŭ li pri infanoj, tuj larman vualon tiris al liaj okuloj ja stranga emocio. Ne unufoje okazis, ke promenante sur la strato li haltigis preterpasantan infanon. Kun malgaja rideto li profundiĝis en observo de la senkulpaj okuloj kaj ŝovis kelkajn grosojn por bonbono en la etajn manojn. Poste, kvazaŭ rifugante de persekutanta penso, li kuris tien kaj reen de strato al strato.

Kvar jaroj pasis. Foje, dum plumbkolora novembra posttagmezo, revenente el sia oficejo, li estis nekutume gaja. Li ĉirkaŭprenis haj kisis sian edzinon tiel delikate, kvazaŭ pie, kiel en la unua tago de la edzezo vivo, Kun miro ŝi rigardis lin.

Li sidigis al la table por trinkti tason da kafo. Kun oftaj palpebrumoj li petale rideatis al sia edzino. Milda, karesa kaj komprenen serĉanta estis lia rigardo, sed ŝi ne povis diversi ĝian signifon.

— Strangan humoron vi havas hadiaŭ — ŝi rimarkis.

Anstataŭ respondo li salte leviĝis kaj premante al si la edzinon li kisis kaj kisis ŝin.

— Nu, kion vi volas?

Por momento li embarasiĝis, residigis al la tablo. Silento. Subite, kvazaŭ eksplode, li ekkriis, Lia edzino preskaŭ faligis la tason.

— Kiel vi opinias? — li komencis kun troa aplombo.

— Pri kio?

— Se Dio donacis al ni infanon ... ĉarman, bukloharan ...

— Nu jen! Vi denove plektas revon, kiu finiĝas ĉiam per amara kaj vana riproĉo.

— לא! לפחות לא! זה החלום הריחך של והוא חיב, ברבן, חיב להתנסם. נא, אשתו, יקרתי, מה העתן, האם הוא באמת? יוניסט?

— אתה כבר יודע מה דעתך. גם אני אהובה מוא את הילך, אך אחות יודע, שאצלנו...

הילך פירוש... לא יכול אפילו לאפשר... מה לעשות? הוא, כבאה אני אומלהה! הוא, כמו...

עיניה נמלאו דמעות.

— אא אלוי! — הא נחם אתה בביטחון של מיצח.

התשובה הפתיעתית אותה. בעל ברוחה השכללה באրשתפנוי שוחרה משמהה. היא התאמצה לחש את מחשבות, שעדרין הסתרה בראש של בעלה החולם בתמימות.

עקב השקע הפתאומי והמבט החוקר של אשות, הוא איבד את האומץ והחל לדבר בקול נורוך יותר ובהתלבות פוזנת.

— בעצם, את צודק... אבל בכל..., אם תאפשר הדבר... אשתי, יקרתו;

אהובת... טרם ביחסות מנק' דבר ממי. הלא כן? נא, וווע! הלא בקשרות מנק' טיר או דבר אחר סדרעען, אבל... אישתו של... את דעתן והר... של... איננו טיר או דבר חסרעען... נונן? לילד הוא שמו אחים, ממשו יוור... הוא מאורתהו, והבר קודשו ביותר בחיסים... לא כן? בחוויכו הוא מסב אושר לחזיר המשפחה ולא הסיגר או דבר חסרעען אחר... נונן?

— אך מה עשתה? אני בה אומלה בראותי ואוקט סובל במלל החלים הבלתי נתולשמה... אתה הלא זיין שברון היינו נתן לך את החיים של... האשה התייחסה ודומתו התרללו על ליליה.

— הקשייב לי, אשתי שלוי הקשייב לי — עינוי והחול לבחוק מריטבות. — את הרוי ידעתה, שלדי הוא עציר מאורי, שחווא בויזוכו... מ... מסב אושר לחזיר המשפחה... היא סיימה את המשפט קצת בקורזרו —

היטב אונ דזען, טוב אונ, אך מה עשתה? מה עשתה? מה אתה מפחד מפני?

— נאמך חואל!

שתקה רגנית. הם הסתכלו זה בזו במחשבות שנותן.

— נאמך אחד! — ובועל חור על דבריו מעש בעבי — אני יעד שנוכל לקלבל אחד ב"מקלט לילד אספס" ... איני... האשה והתקבלה בעי עעל בעט חוקה. הוא נעשה נובך והמשיך בהתלבות הרבה מרד.

— שם יש הרבה ילידים יהודים, חסריישע שהורה נטשו אותם... אשתי, אהובה, אני מותחנן, נאמץ אחד מהם! נאמץ אחד מהם!

הוא כרע ברך לפניה כמו ילך והקрай אווה בשיקות, בעדו לוחק את אגבעותיה הקטנות של אשתו מכפהויריה הרחבות. בונם נשוק הוארץ בעבי, וגם הילך לא כללה לעצור את דמעותיה. היא הHallika את השער המסומר של בעלה והביעה את הסכמתה בעדינות נשית.

— Nel! Neniam! Tio estas mia sola revo kaj ĝi devas, jes jes, devas realigi. Nu, edzinjo, mia kara, kiel vi opinias, se tio vere efektivigus?

— Vi konas jam mian opinion. Ankaŭ mi tre amas la infanon, sed vi scias, ke neebles estas ĉe ni... neebles... Kion fari?! Ho kiel malfeliĉa mi estas! Ho kiel...

Ŝiaj okuloj pleniĝis per larmoj.

— Sed eble! — li konsolis ŝin kun triunfa certeco.

La respondo surprizis ŝin. Kontraŭtive ŝi rigardis lian vizaĝon, kies mieno brilis de ĝojo. Ŝi penis diveni la penson, kiu ankorau kaŝis sin en la naive revanta kapo de ŝia edzo.

Pro la subita silento, esplora rigardo de la edzino, li, kuraĝon perdinte, ŝangis la tonon pli mallauta, malpli entuziasma.

— Vere, vi estas prava... sed tamen, se tio povus okazi... Edzinjo, mia kara, amata mia... mi ankorau nenion petis de vi. Ĉu ne? Nu bonel Mi petis ja de vi por cigaro aŭ por bagatelaĵo, sed... sed edzinjo mia, vi scias ja, ke infano ne estas cigaro aŭ ia bagatelaĵo... ĉu ne? Infano estas io alia, io pli. Ĝi estas vivcelo, la plej sankta io en la vivo... ĉu ne? Ĝi estas ridetanta felico de la familia vivo kaj ne cigaro, aŭ ia alia bagatelaĵo... ĉu ne?

— Sed kion mi faru? Mi estas tiel malfeliĉa vidante vin suferanta pro ĉi tiu ne efektivigela revo... Vi scias ja, ke mi volonte donus mian propran vivon por vi... — malesperis la virino kaj larmoj ruligis sur ŝiaj vangoj.

— Aŭskultu min, edzinjo mia! Aŭskultu min — liaj okuloj malseke ekbrilis. — Vi scias ja, ke infano estas vera tresoro, ke ĝi estas ridetanta...

— ... felico de la familia vivo — ŝi finis la frazon iom malpacience. — Tre bone mi scias, tre bone, sed kion mi faru? Kion mi faru? Kion vi deziras de mi?

— Ni adoptu unu!

Momenta silento. Kun malsamaj pensoj ili rigardis unu la alian.

— Ni adoptu unu! — ripetis la edzo preskaŭ plorante. — Mi scias, ke en la "Azilo por Trovitaj Infanoj" ni povos ricevi unu... Mi...

La virino esplore rigardis en la okulojn de sia edzo. Li embarasiĝis kaj daŭrigis kun troa fervoro.

— Tie estas multe de infanoj orfaj, sen helpo kaj forlasitaj de siaj gepatroj... Edzinjo, mia amata, mi petegas, adoptu ni unu el ili! Adoptu ni unu!

Kiel infano li genuis antaŭ ŝin kaj prenante en siajn largajn manplatojn la fingretojn de la edzino, li sieĝis per kisoj ŝin. Dum la kisado li ekploris kaj ankaŭ ŝi ne povis reteni la larmojn. Ŝi glatis la hirtajn harojn de sia edzo kaj kun virina delikateco konsentis.

— נאם אחד, נאם אחד...

היום הבא היה יסידור עבורה. מוקדם בבוקר הוא כבר בראש בישודות את הבד המהיר, והוא הוציא מהארון את החליפה האותונה לעלה. הוא הסתכל כל דקה במוחנו שעונייה קיירה וטלטול בירוקם. לבסוף געגה השעה המתאימה לביק את מננה "המקלט לילד אספני".

שם הצל, דברך הם קנו באיזושהי חנות בופה כסנה עם עיינס שאפשר לתנייע. המהלך קובל אולם באירועים ובריצין שלרhom. העניין היה קל מאה, כמו זיוו כברואש. זאת בין רה לבצע עלי'י הבעת פניו של און "ראשמלו" שהירה תמים מידי מכדי להיות שחקן טוב.

ההלך הילדים היו המויקה העורבה ביותר לאחונין של זיבוגון. עניין בהקן משמחה והוא סתכל סיבובו ואוכנות כו וחשוף משינויו. לבסוף געגעו לב על פניה הרוקה בהדר שס שיקחה בלבוננות לודה, בקשוי בת שלוש.

הוא רץ אליה, אימץ אותה אלי, נישק ואוחה בתשוקה נרגשת. הילדה חיכיה אליו לאות הכרה, חיכה את צווארו. האכזבution הקטנות החינניות סימרו את שערות שפמו ואחר שעירות אשש המוסקוביות בקפידה.

— הביטו, הביטו! — והוא הריאה את הילדה לאשתו. — כמה יפה היא! איך היא מהונית בוחרה כה מקסימית! הביטו, אשטו של', על החוץ החמס המשוו האם ראתה עם חיק פפה יוור? עיניים המבריקות הללו! הילדים אמייניטיס! הנה, אישת'ה, הנה הסתכלי כמה טענות כפותהדרי... איזה שפטיד'זובדן, איזה מצח קטן לבן!

שלש! חתכל, אשטו של! הוא להה יפהפה, נגן...
— כן, יפה קצת, אבל... — והוא להשה לעבעלה — האם אינץ וזרה, שוטקנה נכה? של לה בנגען.

בຕונועה פראומית הוא כיסה בקפיו הרוחבה את גבה הקטן של הילדה. זמימות כאבותת גודע בעיני.

— לא! לא! לא נכו! אין לה גבונע! היא אינה נכה! אל תנדי את... אל תנדי את זה. כדי להסתיר את סערת רגשותיו, הוא הסב את תשומת לו אל הילדה, ודיבר אליה במחיורות ובברחות.

— הסכליל מה הבאת לי, לך, קפנעה? נו, מה?... בובונת אמייתיה. בובונת חדשה בעלת עיינס שאפשר להויז... הסתכלי, בעת הבובה ישנה... עכשי היא מתעוררת... בעת היא שוב ישנה... בעת היא שוב מטעורת...
הילדה תפסה את הבובה ונישקה את לחיה המצוירות בירושלים.

— Ni adoptos unu, ni adoptos unu ...

La posta tago estis festotago por ili. Jam frumatene li zorge brosis la paradan veston kaj ŝi prenis la plej ŝatatan kostumon el la ŝranko. Li rigardis ĉiuminute la montrilojn de la kukula horloĝo kaj esprimis dubon pri ĝia precizeco. Fine alvenis la konvena horo por fari la viziton ĉe la direktoro de la "Azilo por Trovitaj Infanoj".

Illy ekiris. Dumvojo li aĉetis en iu magazeno pupeton kun moveblaj okuloj.

La direktoro afable servoprete akceptis ilin. La afero estis tre facile, kvazaŭ preparita, kion oni povis konstati el la mieno de sinjoro Melonkapo, tra naiva por esti bona aktoro.

La direktoro kondukis ilin en grandan ĉambelon de la du — kaj trijaraj infanoj. La ploretado kaj kria ridado de la infantaro estis la plej rava muziko por la oreloj de nia heroo. Liaj okuloj brilis pro ĝojo kaj kvazaŭ serĉante iun li rigardadis fien kaj reen. La rigardo fine trovis ripozon en fora angulo de la ĉambro. Knabineto, apenaŭ trijara, kun pupeto ludis tie.

Li kuris al ŝi kaj premantne ŝin al si, li kisis kaj kisis ŝin kun emocio pasio. La infano rekone rideatis, ĉirkaŭprenis lian kolon. La graciaj fingretoj hirtigis liajn lipharojn kaj la zorge kombitan frizuron.

— Rigardu, rigardu! — Li montris la infanon al sia edzino. — Kiel bela ŝi estas! Kiel ĉarme ŝi ridetas! Rigardu, edzinjo mia, tiun ĉi senkulpan rideoton! Ĉu vi vidis iam pli belan? Kaj tujn brillantaj okulojn! Diamanton, veraj diamantoj! Jen, edzinjo kara, jen rigardu kiel etaj manplatoj, ĉerizaj lipoj, neĝblanka frunteo! Edzinjo, rigardu! Ŝi estas belega knabinetino ... ŝu ne?

— Jes, beleta, sed ... — kaj ŝi flustris al sia edzo — ĉu vi ne видas, ke la etulino estas kripla? Ŝi havas ĝibon.

Per subta gesto lia larga manplato kovris la dorseton de la infano. Doloraj larmoj tremesis en liaj okuloj.

— Ne! Ne vere! Ŝi ne havas ĝibon! Ŝi ne estas kripla! Ne diru edzinjo, ne diru tion!

Por kaŝi sian emocion, li turnis la atenton al la infano kaj parolis rapide ŝerce al ŝi.

— Rigardu etulino, kion mi portis por vi. Nu kion? ... Pupeton. Veran pupeton. Novan pupeton kun moveblaj okuloj ... rigardu, nun la pupeto dormas ... nun la pupeto vejkigas ... nun denove ĝi dormas ... kaj nun denove ĝi vejkigas ...

La infano kaptis la pupon, kisadis ĝiajn vangojn mallerte pentritajn.

— אָנָּא אַהֲבָתִ בְּבוֹנֶתֶן! — הֵיא צִיְּחָא אַיְמָעָה אֶת בְּבָבָה בְּחוֹזָה.
 — אַשְׁתִּי, אַשְׁתִּי! הֵאמָּא אֶת שְׁמוֹתָן? — הַרְגֵּשׁ שְׁבָלְבוֹ הַהְפָּץ בְּקִירְיָה נְלְהָבָת?
 הֵיא אָמָּרָה "אָנָּא אַהֲבָתִ בְּבוֹנֶתֶן". אַשְׁתִּי שְׁלִי, הֵאמָּא שְׁמָעָתִ פָּעָם מִלְּמָדָן גְּנוּגָתִ יְתָר לְלָבָן?
 אַשְׁתִּי שְׁלִי, אַנְקָן אַוְתָּה... נְאָמֵן וּוֹהָ! אַשְׁתִּי... אַשְׁתִּי שְׁלִי...
 האישה הסתכלה בעלה. הבינה מתוקה, רחמס אין סופים ואפל סליחה חיממו
 את לבה. היא קבעה את מיטה בעיה בעלה בלבישון מותן, וראתה בהן את בקשותיה
 של אהבת-אב. היא עצמה לא דיבעה למה, אבל היא השה גרגשי אהודה ליתומה הקטנה
 ובמעט בעלי-ברורה הושיטה אליה את זרועותיה, ללחאה וווחה מעלה ונישקה אותה
 חרוכות.

אמר לי, אםא! רק אמרו, יקרה, אםא!
 וילדה זהירה אהיה بكل מהcess בלי שהיתה מודעתה למשמעות המילה.
 — אכן...
 אָדָּן "אַשְׁשְׁלִין" התכוופף לעבר ידה של אשתו ונישק אותה בדמעות תודה.
 תשובה והייתה עדינה, ויזק חסר דופ.

מי יודע? אפשר שברגע זה ממש בעולם הבא מבקשת מאלווהים שיברך אותם — הנפש
 של מי שהיה או נערה אודומטיים וחולות מרפקים.

— Mi amas pupeton! — ŝi pepetis kaj forte premis la pupon al si.

— Edzinjo! Edzinjo! ĉu vi aŭdis? — eksplodis kun entuziasma krio la sento el lia koro. — Ŝi diris "mi amas pupeton". Edzinjo mia, ĉu vi aŭdis iam pli kortušan vorton? Edzinjo mia ... ni adoptu ŝin ... ni adoptu ŝin! Edzinjo ... edzineto mia ...

La virino rigardis sian edzon. Dolĉa kompreno, senfina kompato, eĉ pardonmo varmigis sian animon. Ŝi fikse, sed kun milda kareso, rigardis al liaj okuloj kaj vidis en ili senesperan baraktagon de patra amo. Ŝi mem ne scis kial, sed sentis emocian simpatiajn al la eta orfino kaj preskaŭ kontraŭvole etendis la brakojn al ŝi, transpremis la infanon de li kaj longe kisis ŝin.

— Diru al mi, etulino, panjo! Nur diru, kara, pan-jol

La infano kun necerta voĉo, nekonsciante pri la signifo de la vorto, ripetis ĝin.

— Panjo ...

Sinjoro Melonkapo, klinante sin al mano de sia edzino, kisis ĝin kun larma danko. Ŝia respondeo estis delikata, senriproča rideto.

Kiu scias? eble en tiu ĉi momento petis dian benon por ili en la transtera mondo — la animo de la iama knabino kun ruĝaj manoj kaj kontuzitaj kubutoj.

corudem. Cumque proficisciens de oriente inuenirecum campū in terra semiarida habitauerit in eo. Dixit; alter ad proximum suum. Venite faciamus laceras; et coquamus eos igni. Habueruntque laceras per laxas; et hincum penetraverunt et dixerunt. Venite faciamus nobis cunctas; et terton cuius culmen pinguis usq; ad celum; et celatum nonne noctis ante dies diuidant in uniuscas teras. Desiderat autem dies ut videat cunctas; et terton quā edificant lacri adam; et dixit. Ecce unus est plus; et unū est labium omnium. Experies; hoc facere nec desiderare a cognationib; suis donec eas opre cōpletas. Venire igit̄ descendam; et confundam ibi linguā eorum; ut non audiat unusquisque vobis proximum sui. Augur; ut diuidas eos duos; et illa loca in uniuscas teras; et cunctas edificare cunctas. Sic idcirco nomen est nomine loci illius babel; quia ibi confusus est labium uniuscas terre. Et inde diffusa est dies sui facie cunctarum regionum. Hic sunt generationes leui. Item erat annus quadriginta genit arphaxat; vienito post diluvium. Dixit in seminib; genit arphaxat quingenis annis; et genit filios et filias. Porro arphaxat nascit regimantibus annis; et genit sale. Dixit arphaxat postib; genit sale frigidae scib; annis; et genit filios et filias. Sale h̄i nascit regimantibus annis; et genit phalech. Et nascit heber postib; genit phalech frigidae regimantibus annis; et genit filios et filias. Dixit quoque phalech regimantibus annis; et genit reu. Dixit phalech postib; genit reu diuinoum

annis; et genit filios et filias. Vixit autem reu regitaduoib; annis; et genuit sarach. Vixit h̄i reu postib; genit lacrib; diuinoum annis; et genit filios et filias. Vixit autem sarach triginta annis; et genuit nachor. Hic et sarach postib; genit nachor diuinum annis; et genit filios et filias. Vixit autem nachor vigintiquatuor annis; et genuit thare. Hic nachor postib; genit thare centūdecim et novē annis; et genit filios et filias. Vixit thare septuaginta annis; et genit abram; et nachor; et aram. His sunt autem generationes thare. Thare genit abram; nachor; et aram. Porro aram genit loth. Mortuusq; est aram; ante thare parte huius terra nativitas sue; in hunc caldeorū. Duxerit autem nachor; et abra; uxores. Nomen uxoris abram; sarai; et nomen uxoris nachor; meltha; filia aram; melche; et pīsa; iste. Erat autem sarai sterilis; nec habebat filios. Tunc itaq; thare abram filium suum; et loth filium arambib; filii sui; et sarai nomen suum; uxori abra; filii sui; et edidit eam de hunc caldeorū; ut iret in terram thanaan. Veneruntq; usq; aram; et habitauerit ibi. Et factū fuit dies thare diuinoum annis; et morbo ēi; aram. **D**ixit autem dñs ad abram. ca. vii. Expede de terra tua; et de cognatione tua. et de domo pris tui. et veni in terrā quā monstraui oibi; facāq; te in genit magna. et benedicta tibi; et magnificabo nomē tuū; et usq; benedictus. Benedicam benedictibus tibi; et maledicam maledicentibus tibi; atq; in te benedicūt; inquit cognationes tere. Agreslus est itaq; abram sicut p̄reparat ei dñs; et iudei cū eo loth. Septuagintaquinq; annos erat abram; cū

צלום פקסימיליה של סיפורו בבל (ມבראשית פרק 11) מהתנ"ך של גוטנברג, שהייתה הספר הראשון שהודפס בדפוס במספר רב של עותקים. הטקסט הוא התרגום הלטיני החשוב של התנ"ך, הולגטה, מהמאה הר比עית.